

Marionete ale destinului

BOGDAN MUNTEANU

Unii privesc forțele care se înfruntă acum în lume din perspectiva conflictului dintre progresism și conservatorism, stânga și dreapta, liberalism și autoritarism, globalism și naționalism, federalism și suveranism, iar lista unor asemenea binoame (un termen la modă!) ar putea continua. Corolarul acestui tip de abordare este acela de a identifica (dacă se poate, fără rest!) binele și răul cu unul sau cu altul din termenii binomului. Cel pozitiv fiind desigur acela care reflectă propria poziționare ideologică. Căci, în fond, toată această polarizare în jurul câte unei perechi de termeni antagonici are tocmai o asemenea natură.

Există oare și o altă perspectivă posibilă? Credem că da. Pentru a o descrie vom extinde lista de mai sus cu încă un binom: raționalism versus iraționalism, pentru a concluziona că, în anumite condiții, conflictul dintre acestea poate fi depășit prin recursul la factorul suprarățional. Altfel spus, la elementul proniator care a caracterizat dintotdeauna condiția umană.

Lucrarea providenței în istorie

Una din lecțiile importante ale istoriei este aceea că nici măcar cele mai trainice și stabile orânduri sociale nu au un caracter etern. Toate s-au dovedit a fi la cheremul providenței, care în cele din urmă bulversează orice planificare și raționalitate omească. Civilizațiile au sucombat atunci când, sleite de propriile insuficiențe și contradicții interne, au fost supuse unei confruntări decisive cu ostilitatea unor factori din exterior. Aducători de dezechilibru și hazard, aceștia s-au manifestat în

același timp propulsați de virilitatea unei energii devastatoare, bine focalizată. Programatic sau numai instinctiv, ea a ținut întotdeauna către inima vlăguită a societăților crepusculare, incapabile de altceva decât de a se agăța de statu-quo-ul în care au încremenit în mod invariabil, atunci când și-au atins limitele și și-au epuizat resursele de energie spirituală.

Această paradigmă de tip spenglerian poate fi ilustrată prin nenumărate exemple istorice. Căderea Romei în urma repetatelor invazii barbare: întruchiparea raționalității, a spiritului logic, a sucombat în fața asaltului venit din tenebre al forțelor iraționalului. Imperiul Roman Creștin, care în partea sa de răsărit a supraviețuit un mileniu întreg, a sfârșit cotropit de vigoarea și aplombul ofensivei islamice ce și-a croit drum prin istorie cu iataganul și s-a înstăpânit peste largi teritorii. Regatul creștin al Franței a fost pulverizat de forțele Revoluției atee. Nu alta a fost soarta celei de-a Treia Rome, a Rusiei țariste.

Istoria nu e constituită însă numai din asemenea catastrofe. Lucrarea providenței – căci de fiecare dată nu poate fi vorba decât de ea – s-a manifestat adesea și într-un chip binefăcător, ca o revărsare a bunătații și dreptății divine. Începută prin întruparea Mântuitorului, continuată prin propovăduirea apostolilor, această lucrare a căpătat și forme istorice odată cu apariția proniatoare a Împăratului Constantin, care a scos creștinismul din catacombe și l-a așezat în inima societății. „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu

vor trece.” (Luca, 21,33) – ne avertizează însă Mântuitorul. După un lung și împlinit stagiul istoric, imperiul creștin avea să sucombe, însă mesajul evanghelic avea să se perpetueze neștirbit. Prigoanele au continuat. Culminarea lor a constituit-o asaltul feroce al ateismului comunist din secolul trecut, care a încercat să scoată creștinismul nu doar din societate, ci și din sufletele oamenilor. Și totuși, pronia divină a lucrat și aici: după o dominație relativ scurtă, și sistemul comunist a căzut. Zidurile care îngreădeau libertatea exterioară, dar mai ales cea a conștiinței, s-au prăbușit cu zgomot.

Fenomenul poate fi desigur explicat prin rațiuni omenești, prin evidențierea unor factori economici, istorici și sociali care au condus la acest deznodământ. Dar e insuficient. Rațiunile de ordin mai profund se găsesc în altă parte. Chiar dacă (încă) nu o înțelegem prea bine, Cartea Apocalipsei ne dezvăluie caracterul teleologic al istoriei. Dar acesta se manifestă conform rațiunilor divine, iar nu conform raționalității planificării omenești. Dacă cele de sus sunt ignorate, sau dacă raportarea la ele devine defectuoasă, toate alcătuirile de jos vor fi sortite eșecului.

Această idee fundamentală este prezentă și în romanul lui Vintilă Horia, „Salvarea de ostrogoți. Prigoniți-l pe Boetiu“, ultimul din așa-numita „trilogie a exilului“. Datorită caracterului liberticid, a tendinței acaparatoare de a planifica destinul individului și al societății, a ignorării dimensiunii spirituale, a celor aflate dincolo de rațiune, sistemul comunist nu avea cum să se eternizeze. Prăbușirea îi era programată în însăși codul său genetic. Cartea fiind scrisă în timpul războiului rece, când comunismul se afla la apogeul puterii sale, ea nu poate fi considerată altfel decât profetică. Vintilă Horia nu poate să ne explice cum se va produce această cădere. Dar intuiția sa, prin antenele sale sensibile care captează undele din adânc sau venite de sus, ne transmite, îmbrăcat în veșmântul unei opere literare care abundă de semnificații, un mesaj de speranță: certitudinea că roata istoriei se va întoarce iarăși și că teroarea în numele ideii comuniste va lua sfârșit. Existența unor factori imponderabili, a proniei divine, a unor oameni providențiali, care din marginalitatea în care au fost azvârliți se manifestă ca instrumente ale acesteia: iată elementele pe care e clădită certitudinea autorului. Nu altfel s-a exprimat bunăoară și Valeriu Gafencu, aflat în suferință în închisoarea din care știa că nu va mai ieși viu. Și el a disecat, cu acuitatea de care doar cei capabili de o perspectivă spirituală pot da dovadă, esența sistemului comunist și i-a prevăzut căderea, deși în acel moment până și Stalin era încă în viață. Totuși, el a adăugat și un avertisment asupra a ceea ce va fi pus în loc: există riscul (și a avut și aici dreptate) ca

[continuare în pag. 2](#)

MARIONETE ALE DESTINULUI

noul sistem să fie o nouă întruchipare a aceleiași mentalități care a generat și experimentul comunist.

Spre deosebire de asemenea intuiții pătrunzătoare, cu un caracter profetic, analizele savante ale cercurilor academice asupra căderii sistemului comunist au practic un caracter retrospectiv. Nici măcar cu câțiva ani înainte politologii și sociologii nu anticipau iminența prăbușirii totale a unor regimuri care păreau atotputernice. Cel mult se nutreau speranțe privind „reformarea” și „umanizarea” lor. Dacă e un sămbure de adevăr în faptul că „revoluțiile” din blocul comunist au fost planificate din subterane, scopul inițial nu era altul decât acela de a înlocui garnitura dură aflată la conducere cu una menită să imprime comunismului o altă „față”, dar păstrându-i totodată esența. Toate aceste iluzii au fost spulberate definitiv, iar forțele care au reprezentat sistemul comunist au fost silite să se reinventeze, să-și perpetueze influența pe alte căi, sub alte ideologii. Căci un lucru a devenit cert: ideologia comunistă a ajuns la lada de gunoi a istoriei, așa cum au prevăzut Gafencu sau Vintilă Horia.

Civilizația europeană și profeții ei

În sens mai larg, vorbim firește de civilizația de tip occidental, de întregul ei sistem ei de valori, care a devenit practic obiectul de cult al unei religii seculare. Pilonii săi sunt democrația, pluralismul, drepturile omului, statul de drept. Un sistem social care plătește tribut exclusiv raționalității, tratând superficial și indistinct straturile profunde care alcătuiesc firea umană, cele care se manifestă ca sursă de „irațional”: e vorba de factorul etnic și de cel religios. La ora actuală, acest sistem de valori se află într-o criză profundă. E prins la mijloc între două aripi ale unei menghine de oțel, care se strânge tot mai tare. Pe de-o parte ciocnirea cu un alt tip de civilizație, Islamul, manifestată prin imigrația masivă și prin densitatea tot mai mare, spațială cât și temporală, a atentatelor teroriste cu substrat islamist. Pe de altă parte, toată această raționalitate politică și socială (care pare totuși a deveni brusc irațională și mioapă atunci când în orbirea sa ideologică nu-și pune problema posibilelor consecințe) se confruntă cu iraționalitatea unei contrareacții mai degrabă de tip visceral, al tendințelor numite „populiste” (și care totuși, dincolo de aceste moduri de manifestare, pe termen lung își au raționalitatea lor: salvarea civilizației europene, în conștiința faptului că masele islamice, cu cât vor fi mai numeroase, cu atât vor fi mai greu, dacă nu imposibil de integrat).

Situația pare fără ieșire. Terorismul e un flagel, o excrescență inseparabilă a Islamului, care zguduie înseși temeliiile civilizației occidentale. Nu poate fi identificat cu Islamul ca întreg, dar e iluzorie speranța că am putea avea mai multă imigrație și totodată mai puțin terorism. Unde ne sunt profeții europeni, care să ne indice izbăvirea din această situație? Așa cum a făcut-o la vremea sa un Vintilă Horia într-un context similar, în care rațional vorbind, nu se întrevădea nicio perspectivă de salvare? E adevărat, el a făcut apel la alte resurse, care țin de acel spirit capabil să tranșeze rațiunea. Speranța pe care el a reușit să o transmită prin scrierea sa e înrădăcinată în cerul aflat deasupra noastră.

Așa ceva lipsește însă Europei acestor vremuri tulburi, fie ea cea a establishmentului, fie a criticilor săi. Aceștia, atunci când se încumetă să lanseze profeții citind „semnele vremurilor”, nu o pot face decât într-o cheie profund pesimistă. Viitorul nu pare a sta sub semnul unei speranțe izbăvitoare, ci sub cel al unui pesimism sumbru. Numele său este „Supunere”, adică titlul unui roman devenit instantaneu celebru al scriitorului francez Michel Houellebecq. În ficțiunea sa literară – care denotă atâtea paralele cu realitatea – viitorul va aduce o capitulare, o supunere a Europei în fața Islamului. Adică sfârșitul ei ca focar de civilizație.

Un alt profet, de data aceasta cu o soartă tragică, este germanul Rolf Peter Sieferle, istoric și profesor universitar, care și-a curmat viața în toamna anului 2016. Nu știm care au fost motivațiile acestui gest extrem, dacă va fi vorba de o boală incurabilă sau mai degrabă de povara apăsătoare, implacabilă, a viziunii unui destin colectiv plumburiu, care nu se poate sustrage vertijului care îl soarbe în abis. Aceasta pentru că ultimele sale cărți apărute postum, în anul 2017, se intitulează „Das Migrationsproblem” și „Finis Germania”. În ele, diagnosticul său în privința imigrației islamice și a poncifelor corectitudinii politice postbelice este unul necruțător și totodată profund amar. Cu toată analiza sa scilpitoare, autorul nu reușește să întrevadă nicio ieșire din criză – o concluzie în deplină consonanță (fie deliberată, fie fortuită) cu destinul său personal.

Și totuși... oare nu cumva acești factori de ordinul iraționalului, proveniți atât din afară, cât și din interior, care asaltează așezarea atât de temeinic planificată a civilizației apusene actuale, nu ar putea fi mai degrabă niște instrumente ale providenței? Niște marionete ale destinului? Nu neapărat elemente ale binelui, dar care ar putea crea, fie și indirect, acele condiții ca binele și firescul să reapară la lumină? Să fie readuse în prim-plan, în simplitatea și naturația lor, după ce au fost îndelung sufocate de mentalitatea pozitivistă, strangulate de chingile „corectitudinii politice”, a căror strânsoare devine din ce în ce mai puternică? Vom vedea, continuând să ne păstrăm credința și nădejdea. Pentru un creștin întotdeauna există o ieșire, chiar și atunci când ea rațional nu se întrevăde.

În orice caz, ceva nou va trebui să apară. Nu ceva nemaivăzut în conținut, ci ca formă de expresie. Nu ne putem imagina ca actualele doctrine politice ale grupărilor mainstream să fie eterne. Că suntem deja ajunși la capătul istoriei și că nimic nu le va mai tulbura dominația de aici încolo. Nu putem rămâne încremeniți într-o stare de fapt care e una profund dezechilibrată. Fără îndoială că vor mai fi schimbări profunde, vom asista la apariții și dispariții, la reconfigurări și reinventări. În fond, doctrinele politice sunt construcții de suprafață, care reflectă curentele de idei din corpul societății. Dacă acestea își schimbă cursul, e de așteptat să se schimbe și primele. Formal își vor păstra poate etichetele, dar vor fi silite să meargă în pas cu vremea. Pe fond se vor transforma până vor deveni de nerecunoscut sau pur și simplu vor dispărea în desuetitudine.

Creștin-democrația: un posibil colac de salvare?

Cel puțin așa pare a ne sugera cartea lui Adrian Papahagi, „Creștinul în cetate”, având subtitlul „manual de supraviețuire”. Asocierea termenilor de pe eticheta plasată de autor pe scrierea sa nu poate să nu ne ducă cu gândul la o paralelă cu sintagma baconschiană a „cetății sub asediu”. Ea este chiar folosită ca atare de către prefațatorul volumului, Paul Dragoș Aligică. Într-adevăr, în mediile atașate tradiției și valorilor conservatoare, această percepție capătă contururi din ce în ce mai ferme. Asistăm la un asalt concertat al ideologiilor „progresiste”, al „corectitudinii politice”, al măsurilor de inginerie socială, toate menite să demanteleze ultimele resturi ale valorilor tradiționale: familia, credința, identitatea colectivă. Fenomenul nu poate lăsa indiferent pe nimeni din cei care se mai simt atașați de acestea, încât un asemenea volum, fie el și în format de buzunar, scris de unul din intelectualii valoroși cu profil umanist pe care îi are România, nu poate decât să trezească interesul.

Cartea în sine nu dezamăgește, e bine scrisă, ușor decepționantă e însă discrepanța dintre etichetă și conținut. Căci acesta nu e (în marea sa majoritate) defel nou: Adrian Papahagi ne oferă o reeditare adusă la zi și completată a unei cărți date din 2012: „ABC-Darul creștin-democrației”. Prin urmare, avem de-a face în esență cu o expunere doctrinară și programatică remarcabilă, plină de sevă, dar care, în opinia noastră, trece prea ușor peste provocările majore ale momentului, lăsând totodată impresia – prin noul titlu, purtător în mod deliberat al unor sonorități incitante – că doctrina creștin-democrată ar constitui un posibil vehicul de salvagardare a valorilor care sunt amenințate. Bună în vremuri liniștite, într-un context așezat, ea pare acum depășită de evenimente. În întreaga Europă de vest, care a fost de fapt solul ei germinativ și spațiul său firesc (în lumea ortodoxă ea nefiind decât un transplant mai degrabă nereușit), ea se află într-un regres continuu, contururile specifice devenindu-i din ce în ce mai diluate.

Adrian Papahagi expune cu eleganță principiile creștin-democrate: personalismul, demnitatea umană, familia, viața, religia în școli, doctrina economică, principiul subsidiarității, al corpurilor intermediare dintre individul solitar și stat: familia, comunitatea locală, biserica. Nu uită să ne amintescă că părinții fondatori ai Europei unite au fost la rândul lor creștin-democrați. Numai că figuri ca Adenauer, Gasperi, Schuman și ceilalți au trăit acum peste șase decenii, iar Europa actuală arată tot mai diferit în comparație cu cea avută în vedere de ei.

Un studiu de caz exemplar care contrazice actualitatea creștin-democrației îl reprezintă cel al Germaniei. Deși reprezintă practic principala forță care a modelat arena politică în Germania postbelică, revendicându-se de la figuri tutelare cum ar fi Adenauer sau Kohl, sub conducerea fostului și viitorului cancelar Angela Merkel, creștin-democrația zilelor noastre trece printr-o criză care tinde să se cronicizeze. Schimbările petrecute în profunzimea societății – și pe care nimeni din această tabără nu s-a străduit să le canalizeze în alt mod – au silit acest partid la o perpetuă alergare în direcția curentului, glisând încet dar sigur către griul indefinit al centrului, asumându-și teme predilecte ale stângii și abandonând treptat pozițiile dreptei conservatoare. Rezultatul a însemnat o „victorie” electorală a la Pyrrhus, cu unul din cele mai mici scoruri din istorie, precum și intrarea în Parlament ca a treia forță politică a țării a Alternativei pentru Germania. Un partid nou, antisistem, oarecum eterogen, în care conservatori dezamăgiți de CDU coabitează cu liberali eurosceptici și cu exponenți ai naționalismului radical (cu tendințe fascistoide mai mult implicite decât explicite).

Starea de fapt actuală se datorează politicii pasive, de tip laissez-faire, a cancelarului Merkel, care a preferat întotdeauna să se plieze pe ceea ce a considerat a fi curentul dominant din perspectiva corectitudinii politice, ezitând să pună piciorul în prag atunci când situația ar fi impus-o. În acest sens poate fi evocată deschiderea totală a granițelor din anul 2015 (suspendând practic cadrul legal existent), permițând intrarea necontrolată a milioane de imigranți din care doar o minoritate erau refugiați veritabili. Principiul acordării de undă verde a fost aplicat și în cazul căsătoriilor homosexuale, unde a capitulat fără luptă: a „dezlegat” reprezentanții partidelor din coaliția de guvernare de linia impusă, permițându-le opțiunea conform propriei conștiințe. Și astfel s-a ajuns ca social-democrații să voteze în bloc, alături de o treime din creștin-democrați, pentru redefinirea noțiunii de familie, într-un sens profund antitraditional și în fond anti-creștin. Litera „C” din acronimul partidului a devenit, iată, un simplu ornament. E adevărat că bătaia mediatică fusese deja pierdută, iar discursul conservator s-a diluat până la dispariție, succumbând în fața atotputerniciei corectitudinii politice. În aceste condiții, schimbarea legislației nu mai era

continuare în pag. 3

Din Temnițele Memoriei: 6 septembrie 1940

Horia Sima devine Șeful Mișcării Legionare, cu titulatura de Comandant

Sunt anunțat de Colonelul Zăvoianu că Forul Legionar este reunit în casa lui și mă așteaptă. Pe la orele 7 seara, tot în aceeași zi, 6 Septembrie, eram în casa Colonelului Zăvoianu. Nu mă gândeam la altceva decât la o sedință obișnuită. Era normal ca membrii Forului Legionar să dorească să fie informați de ultimele evenimente și să-și dea părerea asupra momentului politic în care ne aflăm. Nu vedeam alt motiv pentru care s-au reunit cu atâta grabă și nici timpul n-ar fi permis să pot fi înștiințat de hotărârea lor.

Când intru în salonul unde se țineau de obicei ședințele, cu aerul meu dintotdeauna și fără să bănuiesc

ceva, îi văd pe toți membrii Forului că se ridică în picioare, într-o atitudine solemnă. În numele tuturor ia apoi cuvântul Corneliu Georgescu, care mă salută ca urmaș al Căpitanului și îmi urează să am parte de ocrotirea cerului pentru a duce la biruință steagurile Legiunii. Aceasta a fost ceremonia de investitură a mea ca Șef al Legiunii. N-a durat mai mult decât un minut. Nu mă așteptam la acest act și de aceea cu mare greutate am putut să însăilez câteva cuvinte de mulțumire. Le-am spus că trebuie să rămânem uniți, pentru că mai avem de luptat până ce Legiunea se va impune în Stat și în viața politică a țării. În acel moment erau în față următorii: Întemeietori ai Legiunii, Corneliu

Georgescu, Radu Mironovici și Ilie Gârneață, Comandantul Bunei Vestiri, Mile Lefter, Vasile Iașinschi, Colonelul Zăvoianu, Aristotel Gheorghiu și Popescu-Buzău.

Cum s-a reflectat în sufletul meu hotărârea luată de Forul legionar de a mă ridica la magistratura supremă a mișcării? Nu ca un succes personal, ci ca o recunoaștere a unor eforturi pe care le-am depus permanent în slujba Legiunii, de când am intrat în mișcare. Acest titlu nu mi-a creat un complex de putere și satisfacție, ci l-am simțit ca o nouă îndatorire ce-o contractam față de Căpitan, față de cei morți și de cei vii, de a veghea cu și mai mare energie ca până acum ca destinul legionar să-și găsească împlinirea în istorie. Mă consideram în continuitate de serviciu cu mijloacele sporite pe care mi le punea la dispoziție noua funcție. Cu același elan voi lupta mai departe pentru a asigura biruința Gărzii de Fier în România. (...)

În ce privește denumirea de „Comandant al Mișcării Legionare”, ea n-a fost aleasă de mine, ci legionarii, în mod spontan, au început să mă agrăiască astfel, chiar din acel moment. Cum eu eram Comandant Legionar din timpul Căpitanului, trecerea s-a făcut firesc în mintea legionarilor, extinzându-se gradul de Comandant legionar la comanda întregii mișcări, ce-o exercitam după 6 Septembrie, numindu-mă Comandant al Mișcării Legionare.

Horia Sima,

„Sfârșitul unei domnii sângeroase”

MARIONETE ALE DESTINULUI

decât o chestiune de timp. Ceea ce rămâne totuși în conștiința colectivă este o capitulare înainte de lupta onorabilă până la capăt. Cine nu are îndrăzneala să înfrunte vremurile, va sfârși înfrânt de acestea. Vom vedea peste patru ani la ce scor.

S-a ajuns într-o situație care pecetluiește dacă nu falimentul, atunci criza profundă a creștin-democrației, care se vede pusă în situația de a se adapta într-un context tot mai diferit celui care a generat-o. În fond, creștin-democrația e o suprastructură, o formă de expresie a unei mentalități colective prezentă în Europa postbelică, în special în mediile catolice. Ea reprezintă o tentativă de mariaj între absolut și contingent, în cele din urmă nimic altceva decât o raționalizare a principiilor creștine, golite de sâmburele lor mistic și aggiornate la sistemul democratic. Nu poate fi considerată o „rețetă” cu caracter universal și nu pretinde a avea un caracter soteriologic. Până la urmă, ea nu reprezintă decât o sacrificare a ceea ce are mai specific creștinismul pe altarul rațiunii umaniste, limitându-se la elementele lor comune și plătind în cele din urmă, după cum am văzut, un tribut tot mai substanțial chiar și corectitudinii politice.

Linia frontului

După cum am văzut, criza creștin-democrației se datorează societății occidentale din ce în ce mai secularizată. Fundamentul pe care ea ar trebui să se sprijine devine din ce în ce mai erodat, iar această doctrină nu mai poate constitui un remediu și un colac de salvare în fața ofensivei stângii, a secular-

ismului și a activiștilor corectitudinii politice. Aici se duce actualmente bătălia, aceasta e linia frontului. Mai ales într-o țară ca România, unde Biserica încă joacă un rol important în societate, nu doar unul decorativ, cum a ajuns în Apus. Politicienilor români încă le pasă – deși de cele mai multe ori doar de fațadă – de imaginea lor de „buni creștini”. Butada după care ipocrizia este omagiul pe care viciul îl aduce virtuții este ilustrată astfel cum nu se poate mai nimerit.

Desigur, una din opțiunile de a lupta contra acestui vehement asalt antitraditional e cea a tentației populismului. Aceasta e însă o cale a minimei rezistențe, a unui compromis în discurs prin adoptarea unor nuanțe demagogice, deliberat radicale, a unor forme fără un fond substanțial, menite să aducă doar succese facile pe termen scurt. De aceea, această bulversare de care are parte Europa actuală nu poate fi interpretată altfel decât drept un instrument al providenței. Unul care joacă un rol temporar, posibil deschizător de drumuri către altceva.

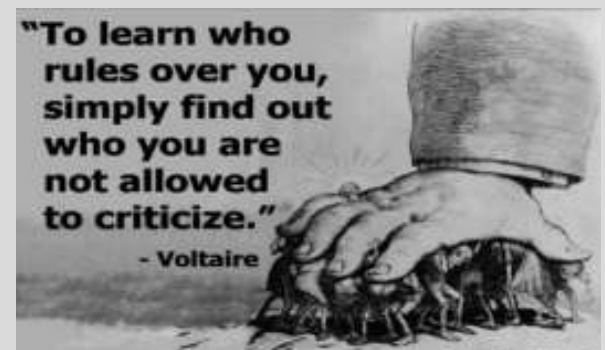
Situația aceasta se pretează și la o posibilă paralelă cu reflecțiile lui Joseph de Maistre asupra Revoluției Franceze (el însuși fiind un adversar al acesteia). Astfel, forța ei irezistibilă este percepută tocmai drept un element al providenței. Nu oamenii conduc revoluția, ci ea este cea care de fapt se slujește de ei. Aparenții învingători, care au răsândit teroare și și-au măcelărit adversarii, au sfârșit la rândul lor pe eșafod. Toții actorii acestei piese au, după de Maistre, un caracter inert și mecanic, jucându-și rolul până în momentul când devin inutili și alte forțe îi împing afară de pe scenă. „S-a spus foarte bine: *Revoluția merge de la sine, frază*

care înseamnă că în niciun alt eveniment al omenirii Divinitatea nu s-a arătat mai vădit. Dacă se slujește de uneltele cele mai josnice, o face pentru că prin pedeapsă primenește.”

Contextul de acum pare a fi marcat de asemenea de un conflict inexorabil, a cărui rezolvare nu se întrevede încă. Așezarea politică actuală stă să crape sub izbiturile forțelor ostile care o asaltează. Depinde însă ce va urma, ce fel de elemente se vor aduna în această breșă produsă în sistem. E de sperat că creștinismul, dacă e cu adevărat viu în unele societăți, va găsi resurse să se mobilizeze și să genereze acea suprastructură care poate fi o doctrină politică valabilă pentru secolul 21.

Sau, dacă pronia va hotărî poate altminteri, atunci să apară acei mărturisitori care să se apropie de nivelul celor care au înfruntat vremurile de prigoană ale veacurilor trecute.

BOGDAN MUNTEANU

Proiectul „Gropile comune de la Canalul Dunăre-Marea Neagră”

Cercetările din vara anului 2017

EMILIA CORBU, arheolog

În perioada 25-28 august 2017 a avut loc a doua campanie de cercetări de teren în cadrul Proiectului „Gropile comune de la Canalul Dunăre-Marea Neagră” inițiat și finanțat de Fundația Profesor George Manu. La lucrările din teren au participat doi arheologi (Emilia Corbu, Stănică Pandrea) și trei voluntari (Daniel Voicescu, Alexandru Sanda, Mihai Antoneag), susținuți și de o mică echipă de localnici cărora nu vom avea niciodată cuvinte să le mulțumim și nădăjduim că Dumnezeu le va răsplăti darul. Cu siguranță, asupra întregului proiect au vegheat și sfinții temnițelor comuniste prăznuiți în acest an, motiv pentru care scurta campanie a avut succes.

Cercetările au avut loc tot în punctul „Cimitirul Nou” din localitatea Poarta Albă (jud. Constanța), fiind o continuare a cercetării întreprinse în anul precedent.

Metoda de lucru

Rezultatele de anul trecut ne-au indicat o zonă în care avusese loc o dublă intervenție asupra solului, în urma căruia rezultaseră două rânduri de gropi, cele mai noi pline cu pământ negru curat, care le tăia pe cele mai vechi, caracterizate printr-o umplutură formată din pământ galben amestecat.

Pe profilul nordic al secțiunii SC se mai păstra o mică parte din gropile inițiale. Am hotărât să trasăm o secțiune N-S perpendiculară pe aceasta. Înainte de stabilirea locului în care urma să efectuăm săpătura ne-am consultat și cu localnicul Marian Tudorache (50 ani) care susține că în copilăria lui, bunicul lui i-ar fi arătat locul în care se aflau gropile deținuților politici.

Locul indicat de Marian se afla tot în perimetrul în care urma să deschidem secțiunea doar că se apropia foarte mult de gardul cimitirului istoric de sec. XIX-începutul sec.XX. Pentru a nu intersecta eventualele morminte ale unora care după anumite canoane sunt îngropați în afara cimitirului, am decis să plasez noua secțiune SD la o distanță de 10 m de gardul cimitirului vechi, orientată N-S, spre secțiunea SC de anul trecut.

A rezultat o secțiune de doar 12 m lungime și aproximativ 2 m lățime deși acolo unde au apărut morminte ne-am oprit deasupra lor, urmând ca secțiunea să fie lărgită manual. Secțiunea a fost lucrată parțial mecanic, parțial manual. Planul inițial era de a coborâ mecanic până la 1,50 m deoarece secțiunile de anul trecut arătau gropi adânci de 2 -2,50 m. Surpriza mare a fost intersectarea unui mormânt aflat la doar 1,10 m, apoi ne-am adâncit săpând manual.

Rezultate

Am constatat că stratigrafia secțiunii are analogii cu secțiunile precedente și anume:

- Nivelul gropilor cu pământ negru afănat, din care una apare pe SD, c.1, profil estic. Pe secțiunea efectuată avea lățimea de 1,10 și adâncimea de 1,30 m, dar continua și în partea nesăpată.
- Stratul de nivelare aflat imediat sub stratul arabil și care apare aleatoriu în SD, c. 5-6, profil vestic, având lățimea de 2,30 m și adâncimea de 0,82 cm de la nivelul actual al solului.
- Unele gropi din secțiunea SC/2016 au analogii cu gropile de morminte de pe SD în privința sedimentelor din interiorul lor a căror dispunere, culoare, textură sunt aproape similare, peliculele brune alterând cu cele de pământ galben. Pe SD peliculele alterează orizontal, ordonat. Pe SC sunt amestecate datorită probabil unei intervenții secundare.

Aceste situații confirmă că realitățile arheologice surprinse în cele patru secțiuni desfășurate în cele două campanii au fost contemporane și sunt rezulta-

tu aceluiși fapt istoric. Noutatea pe care o aduce secțiunea SD este nivelul cu morminte individuale.

Mormintele

Au fost descoperite cinci morminte. Orientarea, precum și dispunerea în plan ne arată o mică necropolă contemporană (databilă după 1945)*. Gropile de mormânt aveau dimensiunile cutiilor de lemn în care fuseseră depuși defuncții, adică strâmte și de lungimea cutiei. Lemnul capacului era putrezit și foarte friabil, de aceea capacul era căzut în interior.

Mormântul nr. 1 (SDc.1-2). Mormântul merge în profilul estic. Capacul colmatat al cutiei se descrie la adâncimea de 1,40 m. Capul gropii puțin rotunjit. Orientat V-E.

Mormântul nr. 2 (SD.c2). Mormântul se descrie în ambele profiluri ale secțiunii la adâncimea de 1,40 m, dar era prins în profilul vestic. Orientat V-E, cu picioarele la est. Capacul colmatat în partea inferioară ne-a permis o scurtă privire. Decedatul a fost așezat în decubit dorsal, îmbrăcat civil, cu mâinile pe piept.

Mormântul nr. 3 (SD, c.3) Mormântul orientat V-E, cu picioarele la est. se afla parțial sub profilul vestic. Sicriul se afla doar la -1,10 m adâncime, motiv pentru care, cu mare părere de rău, capacul cutiei a fost afectat în partea inferioară de săpătura mecanică. A fost săpată manual o casetă de 1 x 1 m, pentru a decoperi întregul mormânt. La -1,40 m se afla deja fundul înclinat al gropii. Ne-a atras atenția cutia. Capacul era foarte putred și prăfosit spre deosebire de fund care era zdravăn și tare, neputrezit. La fel și lateralele cutiei. Cred că este vorba de o targă de lemn de esență tare folosită în construcții, targă care avea planșeu și laterale, la care s-a adăugat un capac din lemn slab și a devenit sicriu. Avea lungimea de 1,84 m și corespundea cu lungimea scheletului.

Supriza nu s-a oprit aici. Oasele scheletului, aveau urme puternice de arsură, mai ales gamba, lipsea laba piciorului stâng. Oasele friabile căpătaseră culoarea neagră. Scheletul se afla în decubit dorsal, cu mâinile pe lângă corp, capul spre dreapta. Fuseseră învelit sau îmbrăcat cu o țesătură groasă cu urme de arsură. Singurul inventar găsit a fost o bucată de hârtie cartonată, de format A4, colorată, pliată în patru aflată sub cotul drept și care se pare că a ars odată cu defunctul. Nu mai poate fi recuperată. Tot în cutie se afla și o bucată rotunjită de calcar. Sub schelet se aflau frunze și ramuri uscate, semn că decedatul stătuse un timp pe pământ acoperit de un frunziș bogat cum e toamna. Ciudățenia mormântului ne-a determinat să îl extragem pentru analize antropologice.

Mormântul nr. 4 (SD.c.4) se afla în profilul vestic, a fost intersectat doar pe jumătate. Și acesta a avut capacul foarte sus, la -1,20 m.

Mormântul nr. 5 (SD,c. 6) se observa pe profilul estic dar nu a fost decoperat, deoarece se afla sub treapta de acces în secțiune. Adâncimea gropii de mormânt era de 1,40 m.

CONCLUZII

- Nici în această campanie nu au fost găsite gropi comune.
- În zona cercetată se află o necropolă compusă din morminte individuale. Probabil necropola unei colonii de muncă.
- Intrebarea firească este aceea dacă mormintele aparțin unor deținuți politici. Opinia noastră este aceea că există argumente pentru un răspuns pozitiv:
 - Gropile au anomalii neîntâlnite la niște morminte normale. Au adâncimea mică (-1,10 - 1,40 m) și dimensiuni mici, strict cât sicriul, cu fundul înclinat,

Curățarea și extragerea osemintelor în M3

Moment din timpul slujbei religioase, efectuată după decopertarea mormintelor

semn că au fost săpate în grabă.

b) Mormintele nu se intersectează dar sunt apropiate unele de altele și compoziția gropii arată că înmormântările au avut loc într-un interval scurt de timp.

c) Distanțele dintre morminte sunt mici de doar 1-2 m. Între M1 și M2 sunt doar 0,95 m, între M2 și M3 - 0,80 m, între M3 și M4 - 1,60 m, între M4 și M5 - 1,80 m.

d) Mormintele nu sunt marcate. Ciudat, pentru că în cimitirele istorice din vecinătate, defaectate de cel puțin 70 de ani, încă se mai păstrează marcajele, cruci de piatră, cruci de lemn căzute, pietre etc.

e) Deasupra mormintelor a fost depus un strat de nivelare uneori cu resturi de gunoi menajer, semn că nivelul gropilor se lăsase la un moment dat și a fost necesară acoperirea lor.

f) Sicriile sunt de fapt niște cutii și în cazul lui M3 acesta pare improvizat dintr-o targă.

g) Din cele cinci morminte intersectate unul a suferit o moarte violentă.

h) Localizarea în afara cimitirului.

4. Campania din acest an a confirmat tradiția locală a existenței unor morminte ale deținuților politici.

5. Noutatea pe care o aduce descoperirea din acest an este aceea a existenței unor necropole de colonie. Chiar dacă se aflau în apropierea cimitirelor localității, a fost preferat un loc în vecinătate.

6. Pe fotografiile satelitare se observă că secțiunea SD /2017 se află în mijlocul unui perimetru plin de gropi. Arealul este aproximativ pătrat și orientat asemenea cimitirului vechi pe punctele cardinale. Se deosebire de cele două, Cimitirul Nou este orientat NV-SE. La vest se învecinează cu un teren agricol,

continuare în pag. 5

Între boală și leac

MIHAI-ANDREI ALDEA

Mișcările separatiste care uimesc și îngrozesc Europa sunt roadele internaționalismului practicat de (neo)comuniști. Pentru că, de fapt, naționalismul (a.k.a. iubirea de Neam și Țară) este o nevoie naturală a omului.

Ne naștem cu nevoia de a avea părinți și a-i iubi; copiii singuri simt lipsa fraților, iar supra-compensările (prin izolare sau, dimpotrivă, extrovertire, prin complexe ori, dimpotrivă, orgoliu) doar mărturisesc această lipsă și golul pe care îl lasă în suflet. Bunicii au nevoie de nepoți, nepoții au nevoie de bunici. Toți avem nevoie de familie. Iar întâlnirile largi, în care frați, nepoți, cumnați, veri, și alte ramuri se adună împreună, au o putere și o bucurie extraordinară. Mărturisind NEVOIA unității neamului...

Felurile religii comuniste, de la vechiul comunism utopic de secol XVIII-XIX și până la național-socialism ori formele de internaționalism contemporane au negat sistematic nevoia iubirii de neam și a unității naționale. Au săpat sistematic la temelile acestora, au încercat să nege naționalitățile ca entități naturale, să distrugă națiunile existente; totul sub vorbe goale de genul „să fim o singură națiune”, omenirea „să fie un întreg” etc. De parcă trupul omului nu este întreg pentru că are organe și nu poate fi un întreg decât dacă e unicelular! La fel acești fanatici ai utopiilor (neo) comuniste au promovat o omenire trasă la copiator, fără națiuni. Pentru care țel au și lovit, sistematic, în existența vechilor națiuni.

Rezultatul?

Nevoia NATURALĂ a omului de a avea un neam duce la alcătuirea unor NOI națiuni pe ruinele celor vechi.

Spaniolii s-au bucurat să fie (printre) cei mai progresiști și internaționaliști europeni; cel puțin marea parte a Spaniolilor de stânga „progresiști” și „open-mind”, „new-age” ș.a.m.d. Acum culeg roadele lucrării lor; și este doar un început. Pentru că fenomenul este mult mai vast.

De la o parte mândră a Spaniei, Catalanii devin anti-spanioli.

Cei care au vreun dinte împotriva Spaniei se bucură. Cei impresionați de propaganda pentru o Catalonie separată de Spania se aliază mișcării, fie și la nivel de simpatie. E o mișcare ușoară – mai ales când comunismul internațional, aflat în inerția luptei împotriva națiunilor, ia parte puternic mișcării catalane de independență. Fără să își dea seama cât îl contrazice această mișcare și cum se contrazice susținând-o.

Pretutindenii unde s-a izbutit surparea iubirii de neam, pretutindenii unde națiunea matcă a fost izgonită din sufletele oamenilor, locul ei a fost luat de un naționalism regionalist, ori de alte forme – uneori total stupide, însă nu mai puțin fanatice – de naționalitate. Pentru că prin firea lui omul are nevoie de părinți, de familie, de neam, de iubirea față de acestea, de a trăi și pentru ele, nu doar pentru cele materiale.

Și la noi formele de „oltenism”, „ardelenism”, „moldovenism” etc. duse la extrem sunt rezultatul ideologiilor de stânga, internaționaliste, anti-naționale. La fel se întâmplă în Italia și Franța, în Belgia și în alte țări, unde comunismul a surpat masiv iubirea de Țară, iubirea de Neam.

Ciocnirile de forță dintre naționalismul spaniol și neo-naționalismul catalan sunt doar un început.

Nu doar că o Catalonie independentă va privi către Roussillon și-l va cere Franței (agresiv). Dar șansele unei sfărâmări a ei în patru sau cinci state mai mici sunt extrem de mari, oricât de surprinzător ar părea acum acest lucru. Iar fenomenul se va repeta în oricare altă parte a Europei. Și riscă să se propage în întreaga lume.

Oricât de dureros ar fi, trebuie să fim pregătiți să vedem lupte pentru independență ale unor părți din Canada sau Mexic, Australia, SUA etc. Pentru că oriunde ideologiile (neo)comuniste distrug sentimentul național ce dădea unitate țării se vor ivi noi naționalisme.

Este reflexul interior al nevoii de a avea, a iubi și a trăi pentru Țară și Neam. Este o necesitate naturală, pe care nicio doctrină nu o va putea șterge vreodată. Va putea, cel mult, să o devieze, așa cum se întâmplă acum. Căci rămași fără Țară și fără Neamul a căror denigrare au acceptat-o – în numele uneia sau alteia dintre curentele comuniste – oamenii își vor căuta o altă țară și un alt neam. Pentru care, firește, vor fi gata să lupte și să moară.

Singura cale sănătoasă este, prin urmare, lepădarea de lepădarea de Țară și de Neam. Reamintirea iubirii Străbunilor pentru limbă, Neam, Țară, pentru moștenirea înaintașilor. Sunt Români cei care duc mai departe moștenirea Sfinților și Eroilor Neamului Românesc. Să fim Români, ca să nu ajungem să ne sfărâmăm, precum Spania sau Italia și alte țări, în provincii care se vor sparge în județe, care se vor sparge în plaiuri sau alte mici comunități... Să fim Români, ca să nu ajungem să vedem apariția unor grupuri tot mai agresive de „daci de dreapta”, „daci de stânga”, „daci-secui/siculi”, „daci moroșeni”, „geți”, „geto-daci”,

„daco-geți”, „geto-sciți”, „daco-agatârși”, „daci bănățeni”, „moldovani”, „ardeleni”, „daco-ardeleni”, „daco-moldovani”, „daci-maghiari” etc., etc.

În imbecilitatea lor, păpușarii din umbră ai internaționalismului comunist au pregătit asemenea grupări, ca mijloc de a scăpa de România și Români. Ca treaptă – după mintea lor bolnavă și prostănacă – de a „distruge naționalismul”. Așa cum au pregătit asemenea grupări și pentru celelalte țări.

Cum spunea Eminescu, „Noi suntem Români și punctum!”

Își caută altă identitate decât aceea de Român doar cel care NU își iubește Neamul și Țara.

Căci și dacă am uitat ceea ce înseamnă Român, chiar și dacă am uitat că Statul NU ESTE Țara, LEACUL pentru suferință nu este aderarea la o naționalitate străină – fie ea preexistentă sau născocită, fie ea franceză, spaniolă, italiană, americană etc. sau una fantasy. LEACUL este întoarcerea la izvoare, la viața, iubirea, truda și lupta Străbunilor noștri Români.

Istoria este o nesfârșită luptă între binele și răul din oameni.

Pensie nu există.

Există doar alegerea uneia dintre cele două tabere.

Neamul Românesc a ales, de două mii de ani, să stea cu Hristos, în Biserica lui Hristos, de partea Binelui.

Ducându-și cum a putut ostenele, suferințele, rănile, roadele.

Străbunii au cucerit astfel Cerurile și au zidit o Românie Cerească uriașă, un imperiu duhovnicesc nesfârșit, cu milioane și milioane de mucenici și mucenițe, de eroi și eroine, de oameni sfințiți prin muncă sau luptă, printr-o jertfire neîncetată.

Fuga de moștenirea noastră, fuga de Românism nu va face viața mai ușoară; pentru că oriunde ne-am duce și în orice ne-am transforma, războiul merge înainte, lupta dintre bine și rău este la fel de ascuțită.

Dar stând în Românism, stând ÎN CEEA CE SUNTEM, vom avea pace în suflet; vom ști sigur pentru ce muncim și pentru ce luptăm. Și, mai ales, vom avea alături, nevăzuți dar nespuse de puternici, Sfinții și Eroii Neamului Românesc. Încurajându-ne și ajutându-ne să ne dăm și noi munca și lupta, ca să intrăm, alături de ei, în Veșnicie!

PROIECTUL „GROPILE COMUNE DE LA CANALUL DUNĂRE-MAREA NEAGRĂ”

la nord cu cimitirul vechi, la est cu Cimitirul Nou care intersectează acest areal în partea de NV. La sud cu o groapă, un teren viran și drumul de acces la Cimitirul Nou.

7. Pe partea de vest, atât cimitirul vechi, cât și perimetrul cu mormintele deținuților politic sunt mărginite de o manșetă, probabil rest al unui vechi drum de acces.

8. Groapa aflată la sudul perimetrului cu morminte, vizibilă și pe fotografiile satelitare, are formă ovală și aceeași orientare ca și cimitirul vechi NV-SE. Această groapă a constituit obiectul săpăturilor din

2016 și secțiunile SA-SC au intersectat-o perfect. Rezultatele le cunoaștem. Groapa merge până în buza perimetrului cu morminte, aspect văzut și de noi pe profilul SC, folosit pentru direcționarea secțiunii din acest an. De aceea, ipoteza unei gropi comune dezafectate este încă valabilă.

9. Pe hărțile de tragere ale armatei din perioada interbelică se observă că Cimitirul Vechi aparținut satului Galeșu. Satul Viile, din care s-a dezvoltat actualul cartier al localității Poarta-Albă, a folosit cimitirul vechi al satului Galeșu de care depindea întru toate, inclusiv cu aprovizionarea, în sat nefiind magazine de desfășurare. Drumul care lega Galeșu de Viile trecea pe lângă cimitir și peste Canal, pe atunci mult mai mic. Deci locul nu a fost niciodată pustiu. Așa s-a păstrat în memoria comunității locul în care erau îngropați deținuții politic.

Considerăm că scopul proiectului desfășurat la Poarta-Albă a fost atins și că perimetrul în care au fost făcute descoperirile trebuie marcat, atât în evidențele Primăriei, cât și în memoria comunității, prin ridicarea unei Troițe.

*Planurile directe de tragere ale armatei române din perioada 1920 – 1940 atestă două situații total diferite de cele de azi: a) canalul nu exista, pe traseul său era un drum; la nord de fostul drum era o jumătate din satul Galeșu, inclusiv cimitirul acestuia. Practic, mormintele descoperite în această campanie sunt în spațiul din afara vechiului cimitir și din afara actualului cimitir.

EMILIA CORBU, arheolog

Un părinte pătimitor și harismatic: monahul Marcu Dumitrescu de la Sihăstria

CIPRIAN VOICILĂ

Ivit pe lume pe data de 12 septembrie 1910 în satul Hătcărău din județul Prahova, Constantin - viitorul monah Marcu - va îndura peste douăzeci de ani de temniță, sub trei orânduiri politice: carlistă, antonesciană și comunistă. Motivul arestărilor succesive l-a constituit apartenența sa la Mișcarea Legionară, în rândurile căreia a intrat în anul 1936.

Pătimirile părintelui Marcu și dumnezeiasca purtare de grijă care l-a adumbrit

Cititorul vieții sale, și a mărturiilor pe care ni le-au dăruit cei care au avut bucuria să îl cunoască îndeaproape, rămâne cutremurat în fața privațiunilor și torturilor la care a fost supus Constantin Dumitru în timpul îndelungatei detenții. În același timp, se minunează când prin fața ochilor minții i se derulează momentele de cumpănă existențială peste care acesta a trecut doar prin ajutor, tainic, de sus. Spre exemplu, la prima arestare, petrecută în luna noiembrie a anului 1939, este dus la București pentru anchetă. Este supus la chinuri inimaginabile, pe care mai târziu avea să i le descrie tânărului său ucenic, monahul Filotheu Bălan – care i-a zugrăvit biografia și a strâns la un loc principalele mărturii despre el: „Aici, printre multele mijloace de tortură s-a folosit următorul: mă întindeau pe o masă mai lungă și mai lată, unul mă ținea de cap, doi de mâini, doi băteau cu două cauciucuri foarte grele pe tot corpul, și doi cu două răngi de fier peste tălpile încălțate. Dar nici nu am răsuflat, nici nu m-am văitat în vreun chip, încât cei ce mă băteau au crezut că am murit”.

În fața refuzului său tranșant de a-și trăda prietenii, Constantin este bătut crunt. Peste ani, va mărturisi: „Am numărat până la 200 [de lovituri], după care am pierdut număratoarea. Însă n-am scos niciun geamăt. Dar, spre diferență de Părintele Dimitrie Bejan, care era preot și pe care îl acoperea darul, nesimțind nicio durere de la lovituri, eu le-am simțit pe toate până în vârful creierului. N-am scos însă niciun cuvânt, având, și atunci, și după aceea, marea grijă să nu părăsc pe cineva. De aceasta mi-a fost cel mai frică: să nu scap un cuvânt despre cineva. Atât de mult m-au bătut, că, deși fiecare dintre ei băuse câte o sticlă de vodcă înainte de a mă tortura, au obosit, căzând neputincioși. Darul lui Dumnezeu m-a ținut. De atunci am primit porecla de Fachirul”. Anchetatorii nu s-au limitat la tortura prin bătaie: în cele din urmă i-au străpuns trupul cu un cuțit, crezând, poate că, în cele din

urmă, Constantin va divulga numele celorlalți. Însă, în chip minunat, el și-a păstrat starea de muțenie. Și-a revenit în mod inexplicabil, cam după o săptămână de la încheierea cumplitei încercări. Fiind transferat de la Ploiești la București, anchetatorii căutau să îl vadă, mirându-se de cât de repede i se vindecaseră rănilor: „Hai să-l vedem pe Fachirul! Ia uite-l cum arată! Ca un nou născut!”

Într-un alt moment al anchetei, tortionarii l-au introdus într-o cameră, amenințându-l că îl vor jupui de viu. Au rămas consternați când Constantin Dumitru nu doar că nu s-a înfricoșat, ci s-a descheiat singur la nasturii de la cămașă. Vrând probabil să își revină din starea de uimire, conducătorul anchetei și-a dat două palme, exclamând: „Cum e posibil să nu-i fie frică?”

În tentativa de a-i înfrânge voința morală, imaginația diabolică a comuniștilor a inventat noi și noi metode de tortură: l-au expus, alternativ, la ger și căldură sufocantă, i-au aruncat sare în ochi în timpul anchetei... Constantin Marcu a învins toate încercările de compromitere a sa printr-o credință neclintită în pronia dumnezeiască. Mai târziu va spune: „Din copilărie până acum L-am simțit ducându-mă de mână, pas cu pas”.

Este arestat pentru a doua oară în noiembrie 1943. După cea de-a doua arestare, la proces primește o condamnare de zece ani. Este trimis la Aiud. Aici face cunoștință cu „grupul misticilor”, care erau călăuziți în căutările lor duhovnicești de Părintele Vasile Serghie. Membrii grupului - dintre care cei mai cunoscuți sunt Valeriu Gafencu, Anghel Papacioc, Traian Trifan, Virgil Maxim, Marin Naidim – în condițiile improprie de detenție se dedică unei vieți de nevoință duhovnicească, conștientizând faptul că anii grei de temniță la care fuseseră condamnați îi vor ajuta să parcurgă stadiile vieții duhovnicești, de la treapta despătimirii până la iluminare și îndumnezeire. Dintr-o altă perspectivă, ei vor vedea în suferința lor o jertfă asumată spre mântuirea neamului românesc.

În 1951 regimul comunist în loc să îl elibereze, cum ar fi fost firesc, pedeapsa expirându-i, decide să îl trimită cu domiciliu obligatoriu la Bicaz, unde va lucra o perioadă îndelungată la construirea barajului. Este eliberat în 1956. La 46 de ani alege să își închine viața lui Hristos: devine frate la Mănăstirea Cernica, unde va îndeplini diverse ascultări: paznic la vie, grădinar, îngrijitor la vite. Pe 15 august

1957, de praznicul Adormirii Maicii Domnului, ajunge în Mănăstirea Slatina unde se găsea la acea vreme Părintele Arsenie Papacioc, care îi era și duhovnic. Fratele Constantin va primi aici ascultarea de chelar.

În iunie 1958 este rearestat, fiind nevoit să suporte încă 18 luni de anchetă dură, la Ploiești. Datorită refuzului său dârz de a-și trăda frații de ideal și de suferință, la un moment dat tortionarii pun la cale moartea lui prin asfixiere. Dar, ca de atâtea ori în viața extraordinară a monahului Marcu, bucuriile și darurile duhovnicești pe care le va primi vor fi pe măsura încercărilor. Peste ani, părintele va povesti: „Deodată, cum stăteam la rugăciune, cu fața către răsărit (...) am auzit un zgomot în spatele meu. M-am întors și am văzut cum băgaseră (...) un tub ca de jumătate de metru, care în capătul celălalt avea o pâlnie. Am văzut cum au băgat ceva pe tub și au suflat. Deodată camera s-a umplut de un praf strălucitor, iar eu am început să mă sufoc și să văd stele galbene, albastre și verzi. Atunci L-am simțit pe Mântuitorul în dreapta mea, cam la jumătate de metru, dar l-am simțit cu mult mai puternic decât aș vedea cu ochii mei și aș auzi pe cineva. Și imediat mi s-a luminat mintea să-mi umplu gura cu apă și să pulverizez apa prin celulă. Așa am anihilat praful ucigaș și am rămas în viață”.

Ultimii ani de detenție și-i va petrece la Aiud. În luna iulie a anului 1964 este eliberat. Se va stabili la Sihăstria, unde, în timp, va îndeplini mai întâi ascultarea de chelar, apoi pe aceea de îngrijitor la stupii mănăstirii. În această prestigioasă vatră monahală își va desăvârși nevoința ascetică deprinsă în anii de temniță grea: participa zilnic la slujbele săvârșite în biserică, iar la chilie își îndeplinea pravila monahală care, în ultimii ani ai vieții, dura nu mai puțin de 13 ore. O altă nevoință a monahului Marcu era citirea a sute și sute de pomelnice. Nu dormea mai mult de o oră, pe zi. Ajunsesse la măsuri înalte în rostirea Rugăciunii lui Iisus, cu care se îndeletnicea mai cu seamă noaptea. Monahul Filotheu mărturisește că nu l-a găsit niciodată fără lacrimi în ochi. Părintele Marcu avea și alte daruri: tăcerea, curajul mărturisirii credinței, al răbdării necazurilor, al umilinței și pocăinței, al înaintevederii, după cum reiese din mărturia lui Ioan Ianolide, consemnată în *Întoarcerea la Hristos*. A fost legat sufletește de Părintele Ilie Cleopa, care i-a fost și părinte duhovnicesc.

Prin 2001, Părintele Arsenie Papacioc, într-o convorbire duhovnicească, i-a schițat monahului Marcu un portret impresionant: „Era mai mărișor decât mine cu vreo 2-3 ani însă în luptă, în încordarea aceasta a inimii pentru ideal nu mai contează vârsta. Contează mișcarea, eroismul, contează poziția. (...) Ne-am încurajat încetincet, prin închisori întâlnindu-ne foarte rar pentru că eram izolați. (...) Se jertfea fără discuție, având în vedere marile idealuri ale omului, ale neamului, ale neamului nostru. (...) Îl pomenesc cu mare drag, cu trăire, cu odihnă, a fost un monah simplu”.

Părintele Marcu va părăsi viața pământească pășind lin în Împărăția cea veșnică și nestricăcioasă pe data de 28 februarie 1999.

Pelerinul care poposește în cimitirul Mănăstirii Sihăstria, doritor să se închine la mormântul Cuvioșilor Paisie Olaru și Ilie Cleopa, poate se va opri și la locul unde odihnesc rămășițele sale pământești - mărturie a pătimirilor îndurate de el pentru dragostea față de Domnul nostru Iisus Hristos și pentru încercatul neam românesc.

Sursa: <http://ziarullumina.ro>

Rugăciune la Mislea

Biserița Maicii Domnului de la Mislea ne-a primit și de această dată scăldată în soare de ziua hramului - 8 septembrie. Ca în fiecare an, după Sfânta Liturghie a avut loc parastasul fostelor deținute politic pătimitoare în temnița Mislea. Cuvântul transmis de doamna Aspazia Oțel Petrescu a fost citit de dna. Sanda Mazilu, iar dl. Mihnea Gheorghiu a făcut bilanțul încă unui an, trecut sub ocrotirea Maicii Domnului. Prin grija dânsului, a doamnei Sanda și a tuturor celor care trudesc și pun suflet în și pentru comemorarea Mislea, bătrânii din Căminul Spital au primit daruri care să le aline suferința și să le vestească marea sărbătoare a Nașterii Maicii Domnului. Întoarcerea spre casă ne-a prilejuit întâlnirea în suflet cu Pr. Constantin Voicescu - la Monumentul de la Potigrafu - de la a cărui moarte s-au împlinit 20 de ani la 8 septembrie 2017. Aceeași întâlnire dragă de crez și de credință ne-a bucurat sufletele și la Tâncăbești, la umbra Troiței Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor...

FUNDAȚIA GEORGE MANU

Preacucernici și sfințiți părinți, Dragi prieteni dreptcredincioși, Iubiți frați și surori întru Domnul,

Vă mulțumim din adâncul inimilor noastre că vă ați îndurat și în acest an ca să ne însoțiți în rugăciunile ce s-au înălțat în adoratul nostru Paraclis în numele Domnului pentru cinstirea Nașterii Sfintei Fecioare Maria și pentru slava Fiului Său ca și pentru pomenirea celor ce și-au dat viața sau tinerețea pentru Învierea Neamului nostru creștin și român și pentru dănuirea Sfintei Cruci pe plaiul nostru strămoșesc.

Ne bucurăm nespun că ați ales să fim împreună la proslăvirea Măicuței noastre și a proslăvitului Său Fiu și vă încredințăm că sufletele noastre vă fac o primire plină de dragoste și, ca totdeauna, cu o pioasă alăturare împreună în această binecuvântată prăznuire când blânda și milostiva Maică a Domnului ne adună sub Sfântul Său Acoperământ. Și, pentru că suntem împreună într-un singur glas și o singură simțire, să-I mărturisim dragostea noastră eternă și veșnica recunoștință pentru binecuvântările revărsate neîncetat asupra noastră la bine și la greu, la jale și la bucurie, apărătoare neobosită în temnițele în care a ars fără întrerupere suferința și mai ales pentru că ne-a fost mereu dătătoare de strălucire colțului nostru de vreme, atât de mult și atât de greu încercat.

Iată, ridicăm ochii spre ceruri și ne înfiorăm la constatarea că ne aflăm sub același cer senin sub care poposeam la poarta fostei mănăstiri mislene în acel an blestemat care a marcat generația mea, generația 1948. La fel era și întreaga fire așa cum este și acum și așa cum era la noi din totdeauna:

*„La noi e cer senin
Și codrii verzi pe dealuri
Și poartă-argint pe valuri
Pârâul cristalîn.”*

La fel fremătau, atunci ca și acum, copacii de pe dealurile din jur, la fel sclipea în soare apa Săratei. La fel ca acum, și atunci șezum și plânsem jalea și nefericirea unui popor, numai că atunci acel popor era blând și vestit de omenos, pe când acum suntem un popor debusolat, manipulabil și dezbinat.

Cei de atunci nu mai suntem prezenți în întristata Vale a Plângerii. Cei mai mulți au înnoptat de tot, a plecat fiecare la locul pe care l-a dobândit

într-o viață de om. Oare înseamnă aceasta că generația '48 și-a încheiat misiunea? Se deschid drumuri noi? Se pregătesc noi sfinți ce vor să vină? Cum va arăta oare noua generație '48 (2048)? Câte îngrijorări! Câte întrebări fără răspuns!

Frații mei, vă adresez un îndemn pe care vă sfătuiesc să-l și urmați: să ne lăsăm la poarta Paraclisului îngrijorările. Să lăsăm nealterată frumusețea zilei de azi și să nu o înecăm în presupuneri care dau frisoane. Să închidem într-o senină amintire seninul zilei de azi așa cum se prezintă el: „*Un vis frumos din vremuri de demult.*” Putem să închidem taina trăirii de azi într-o lacrimă de emoție căci lacrima aceasta „*se va face floare, împodobind amintirile.*”

În vremuri de restriște, când va veni pustiirea, recursul la această amintire va fi o binecuvântare. Credeți ce vă spun! Vorbesc din experiență. Cu această amintire sufletul va reuși să repopuleze pustiul. Va regăsi în această amintire atmosfera de acum, puțin estompată, dar surprinzător de reală. Această amintire va înflori ca o floare în deșert, va fi viu în inimile noastre acest moment de rugăciune împreună. De nădăduit, ÎMPREUNĂ. Sufletul va regăsi în acest moment de frățietate mijlocul de a răbda împreună, de a plânge împreună, de a se ruga împreună pentru o biruință care va răpune toate intemperile. Să ne înfrățim deci inimile și să ne rugăm împreună Măicuței Sfinte, pecetluind cu binecuvântatul Ei har această miraculoasă amintire. Deci să rostim împreună o rugăciune care va fi ca o pecete de taină pe toată frumusețea ce o conține ziua de azi ca lumină și duhovnicie:

„O, Preasfântă Fecioară, Maica Domnului Celui Preaînalt, milostivă Apărătoare și Sfânt Acoperământ al tuturor, către Tine alergăm cu credință. Caută cu îndurare din înălțimea slavei cerești la noi care cădem la picioarele Tale, ascultă smerita noastră rugăciune de la noi, păcătoșii și nevednicii Tăi robi și du-o înaintea Iubitului Tău Fiu:

O, Preabinecuvântată Născătoare de Dumnezeu, Tu, Care ești numită de toți grabnic ascultătoare și bucuria celor scârbiți, ascultă-ne pe noi, cei necăjiți. Tu, Care ești liniștea celor mârniți, liniștește durerile și întristările noastre sufletești. Tu, Care ești rug nears, păzește lumea aceasta și pe noi toți de vătămarea săgeților celor de foc ale vrăjmașului. Tu, Care ești căutarea celor pierduți, nu îngădui să ne pierdem în adâncul păcatelor noastre. Tu, Care ești vindecarea celor ce sunt în suferință, vindecă-ne și pe noi cei ce suntem răniți de neputințele noastre cele trupești și sufletești. Tu, Ceea ce ești neașteptată bucurie, cu bucuria mântuirii Tale ia de la noi frica chinurilor viitoare și îngrijorările sterile. Tu, Care ești chezașia păcătoșilor, fii și pentru noi, păcătoșii, o bună chezașie de pocăință și mântuire.

La Tine, după Dumnezeu, ne îndreptăm toată nădejdea. Fii nouă pururea o neadormită mijlocitoare înaintea Fiului Tău, a Domnului nostru Iisus Hristos. Întărește-ne în credința ce o avem către El. Împuternicește-ne cu dragostea Lui, învață-ne să Te iubim și să Te slăvim pe Tine, Preasfânta Maică a lui Dumnezeu, mult prea binecuvântată Marie.

Ne încredințăm atotstăpânitorului Tău Acoperământ, Născătoare de Dumnezeu, ne predăm în mâinile Tale pentru toți vecii. Amin”

ASPAZIA OȚEL PETRESCU

Aici e Aiud...

Din an în an, tot mai puțini români găsesc în Ziua Înălțării Sfintei Crucii calea Aiudului... Seniorii au trecut în mare parte granița nevăzută către Legiunea cerească, iar cei rămași par a fi din ce în ce mai departe de generația mărturisitoare și martirică a Aiudului. În Biserica nouă a Mănăstirii s-a săvârșit Sfânta Liturghie, iar parastasul după rânduială a avut loc sus, la Monumentul Calvarul Aiudului. După săvârșirea slujbei și sfințirea prinoaselor, a vorbit Coriolan Baci, apoi au luat cuvântul - magistral - seniorii: Marcel Petrișor, Vasile Jacques Iamandi, dr. Dionisie Stoensescu. Părintele Augustin a mulțumit tuturor pentru prezență, în numele mărturisitorilor. Cântecele Legionarului Căzut a sunat anul acesta mai stins, puțini dintre participanți cunoscându-l. Cu încredere că lupta, suferința și jertfa lor va rodi mai mult și va fi mai bine înțeleasă, nădăjduim într-un Cântec cu ecou neîntrerupt în sufletul românesc...

FUNDAȚIA GEORGE MANU

Cinstite fețe bisericesti, onorați oaspeți, dragi camarazi,

Iată-ne, ca în fiecare an, la căpătâiul celor care au fost și cărora le-am fost camarazi de ideal, credință și luptă pentru patrie, biserică, dreptate și adevăr, strănși aici să le cinstim memoria.

Am fost și suntem camarazi ai aceluiași crez sfânt căruia i-am jurat credință veșnică.

Am fost și vom fi soldați credincioși ai legiunii lui Corneliu Zelea Codreanu, pe care l-am urmat ca toți cei care au plecat împreună de la cruce și icoană și au ajuns la cruce și mormânt. Nu ne-am abătut, nu am cedat, nu am trădat, respectând întotdeauna legile onoarei și demnității.

Ne-am apărat până la ultima suflare libertatea, nevoile și neamul împotriva vânduților din politică, care s-au servit de siguranță, poliție, armată și securitate, asmuțindu-le împotriva noastră. Am înfruntat trei dictaturi cu toți satrapii care slujeau masoneria carlistă, antonesciană și cea bolșevică, ultima fiind și cea mai ucigașă.

Toate aceste oculte, au rădăcina și ura în ateismul celor care l-au răstignit pe Hristos și au urmărit și urmăresc înverșunați, prin toate mijloacele, răstignirea creștinismului care le stă în drum, barându-le calea spre cucerirea lumii și împărăția diavolului.

Corneliu Zelea Codreanu formulează sentința istoriei: *"comuniștii sunt marii criminali ai secolului XX, iar socialiștii marii imbecili ai secolului XX"*. Socialiștii și comuniștii, imbecili și criminali, o clasă politică degenerată au dărâmat împreună destinele unei țări creștine, întorcând-o de la "facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ" la dreptul celui mai tare, la dreptul celui care mănuieste pistolul ucigând oameni a căror singură vină era rugăciunea și credința în Dumnezeu. Socialiștii și comuniștii, imbecili și criminali, o clasă politică degenerată de asasini care au inventat lupta de clasă, gărzile patriotice, securitatea pentru a ne aresta, tortura, asasina elita politică luminată care ne conducea, biserica, armata, intelectualitatea. Politica țării de la *"și ne iarta nouă greșalele noastre precum și noi iertăm greșelile noastre și nu ne duce pe noi în ispită și ne izbăvește de cel viclean"* s-a schimbat la *"dinte pentru dinte"* și ați purces la lichidarea unei clase sociale care a preferat să moară pentru libertate, decât să fie slugă la

dârloagă. Am pornit împreună din fragedă tinerețe și iată-ne și azi, luptând cu vitregiile timpului și soartei. Suntem tot împreună și împreună vom pleca ultimii pe aceeași baricadă verde.

Azi, privindu-vă pe voi toți vă văd prin oglinda fermecată a timpului de altă dată. Tineri cu tuleiele bărbăției abia mijite pe față, împreună cu tinerele cetățui care, la figurat și la propriu, au ars împreună cu voi pe rugul ortodoxiei care vă așează alături de toți sfinții martiri ai credinței pentru care v-ați jertfit. *"Viata întreagă a unui legionar este un imn închinat jertfei și sublimei tensiuni sufletești care este dragostea"*. C.Z.C.

Dragostea și unitatea ne-au făcut invincibili. Nu suntem codreniști, simiști, mexicani sau mai știu eu cum au încercat să ne divizeze pentru a ne încăleca. Suntem români neaoși, tineri membri ai unei forțe care a hotărât să o rupă cu trecutul care bătea pasul pe loc declarând război minciunii, hoției, demagogiei și lașității care guvernau ceea ce ei numeau politică și ne ducea spre neantul masoneriei.

Suntem generația care de la față la barba albă am trăit cu amenințarea coșmarului roșu, iar timp de 45 de ani am înfruntat această teroare ucigătoare comunistă, care era Securitatea, care și astăzi, în umbra unei false democrații luminate bulibășeste, sperie și șantajază pe toți adepții unei politici de bună înțelegere. Ei au devenit bau-baul unei lumi care dorește dominația iubirii asupra urii, care vrea pace și libertate, vrea justiție și dreptate, ordine și adevăr, vrea o constituție și legi care să-i apere de haos și hoție.

Avem parte de înscenări mincinoase și crime care ni se pun în cărcă, asigurând dreptul unor perpetue răzbunări anticreștine, decretându-ne antisemiți și ucigași ai unor victime imaginare. Noi, atunci când am greșit, vinovații au considerat întotdeauna că au obligația față de Tatăl Ceresc să își ispășească greșelile pentru că una din legile sfinte care stau la baza creștinismului îți cere să nu ucizi. Cei care au călcat-o, au plătit.

Am luptat ca toți deznădăduții care credeau că nedreptatea îți dă dreptul să pui mâna pe piatră și să lovești. Am greșit la început și am plătit. Am plătit și mai plătim și azi, în virtutea minciunii devenită lege a unui anti-semitism imaginar. Am învățat că în creștinism ai obligația să ierți. Am învățat că cine scoate sabia, de sabie va muri. Și am înțeles că legea talmudului "dinte pentru dinte, ochi pentru ochi" este o lege mozaică criminală a urii, în virtutea căreia noi creștinii vom fi condamnați întotdeauna.

Cei ce nu l-au iertat pe Hristos vor fi cu atât mai înverșunați de ura lor ancestrală și nu ne vor ierta pe noi. Pentru greșelile și crimele de care s-au făcut ei vinovați an de an, în decursul veacurilor, vom fi tot noi crucificați, tot noi creștinii și le ispășim pe răbojul crucioanelor lor anticreștine.

Nu am fost învinși, nu am fost scoși pe linie moartă. Nu am slujit la doi stăpâni. Intotdeauna am fost pe baricada naționalismului; am combătut în funcție de inamic. Ne-am apărat și nu am atacat decât atunci când am fost forțați de împrejurări. Am fost luați prin surprindere. Nu ne-am așteptat ca armata națională să ne considere inamici și să tragă în noi. De fapt, au făcut-o numai la ordinul lichelelor devotate masoneriei, trupa și foarte mulți ofițeri fiind de partea noastră.

Oglinzile fermecate ale timpului au dispărut, s-au spart și iată-ne iar azi, aici, la Aiud, la comemorarea a 90 de ani a unei nemuritoare legiuni a Arhanghelului Mihail, la acest mausoleu care a devenit singura redută anticomunistă a noastră, a

unor bătrâni uitați de Dumnezeu, care, cu neputințele lor, hibe, tarele și cărjele lor aduc poate ultimul lor omagiu strigând din toata inima, cu puterile lor sleite **"PREZENT"** pentru martirii unui neam de eroi care au înfruntat cu vorba, cu scrisul și cu arma în mână ciurma roșie care amenință și astăzi că va fi un pericol mondial și aceasta este revoltator. Și ne îndreptățeste să credem că atâta timp cât nu vor fi puși cu botul pe labe, acest golem de lut și paie va continua să fie un pericol mondial satanic.

Noi, însă, la 90 de ani, ne bucurăm să mai vedem că pentru unii, vii sau morți, suntem încă un pericol. Tremurați la ideea că o stradă va purta numele unor sfinți ale căror urme s-au transformat cu timpul în materia inițială din care au fost creați. Vă dau dreptate. Temeți-vă de acest pământ. Călcați-l cu teamă *"Căci geme țara de morminte/ Cum geme cerul de făclii"*. Aveți dreptate. Temeți-vă voi, asasini! Sângele nu s-a sters de pe mâinile voastre. El va fi veșnic dovada crimelor pe care le-ați urzit. Acești sfinți nouă ne sunt prieteni. Am luptat împreună și vom lupta pentru ei. Tremurați! Nu legile voastre ne sperie. Noi, supraviețuitorii așteptăm să le puneți iar în aplicare. Suntem învâțați. Știm ce vă poate pielea. Liniștiți-vă. Pentru noi, la 90 de ani ai noștri, versurile lui Gyr din "Înțeleptul" au simbolul unei diplome de consacrare sau al unui decret de bravură al unui omagiu adus demnității creștine.

*"Nu scuip pe nfrângerile mele!
Ce-am adorat nu știu să ard
Și nu ridic în vânt obiele
In locul ruptului stindard.*

*De funia spânzurătorii
Dezastrele nu mi le-agăț
Și nici mândria din victorii
N'o pun sperietoare'n băț.*

*Cu-aceleași zâmbete n'țelepte
Imi port și lanțuri și cununi
Urcând spre soare clare trepte
Sau coborând printre furtuni.*

*Și merg pe-acelaș țarm ce suie,
La braț cu prieteni sau vrăjmași,
De-o fi să-mi bată trupu'n cuie
Sau să-mi presare crini sub pași."*

Închei domnilor călăi ai creștinătății pe care ați asaltat-o, măcelarind-o cu cruzime. Pe voi cei care mănuiți ghilotina cuvântului politically correct, vă așteptăm să ne bateți trupul în cuie așa cum ați mai făcut la începuturile creștinismului.

Cu noi este Dumnezeu!

TLC!

VASILE JACQUES IAMANDI

Gherla amintirilor

Tot în 14 septembrie am săvârșit și pomenirea pătimitorilor din temnița Gherla. Din București, Suceava, Cluj, Oradea, Craiova, Sighet și Sibiu ne-am adunat la Memorialul Gherlei. Parastasul a fost săvârșit de Pr. Marius Vișovan care în cuvântul de învățătură ne-a amintit tuturor de ce facem această rugăciune pe altarul de piatră al Memorialului. Sunt sute de deținuți căzuți în exterminarea de la Gherla, între ei prea puțini cei cunoscuți de noi. Câți dintre ei sunt însă pomeniți de familiile lor, de urmașii politici țărăniști, liberali, câți sunt pomeniți de comunitățile lor, maghiară sau germană... Poate mai mult ca în alt loc, aici e nevoie de rugăciune și de prezență. Jertfa, pătimirea, viața ce s-a stins între zidurile reci ale Gherlei trebuie prețuită, omagiată, respectată...

FUNDAȚIA GEORGE MANU

14 septembrie 2017... sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci... ne unim în rugăciune în fața monumentului din curtea cimitirului de lângă închisoarea Gherla, cerând veșnica odihnă pentru cei care au suferit (și peste 500 au murit, listele fiind cu siguranță incomplete) în sinistra pușcărie comunistă. Oameni cu convingeri politice diferite, de etnie și confesiuni diferite, un mozaic uman ce reflectă absurdul prigoanei comuniste asupra oricărei forme de opoziție, a creștinismului în general, a libertății de gândire, a oricărei manifestări specifice spiritului uman.

Ca și la Sighet, Pitești sau Aiud, și aici la Gherla simt că pășesc pe urmele tatălui meu, Aurel Vișovan, care a petrecut aici aproape 2 din cei 16 ani de detenție. Perioada foarte grea, aici continuând infernală "reeducare" de la Pitești, tot sub conducerea lui Țurcanu și a ciracilor săi.

Să-l lăsăm pe Aurel Vișovan să-și depene amintirile...

"Într-o bună zi gardianul - fără ca să mai citească o listă și să-mi bată inima la fiecare nume auzit dacă voi urma sau nu și eu - de data aceasta ni s-a spus la întreaga cameră: *Faceți-vă bagajul, plecați la Gherla*. Am respirat ușurați știind că plecăm din acest loc (Pitești) și că la Gherla se muncește în fabrică și este o cât de cât libertate de mișcare.

Nu-mi amintesc cum a fost drumul. Ceea ce îmi amintesc e că de la gară până la închisoare am fost duși pe jos încadrați de gardieni, soldați, securiști.

Am ajuns - în sfârșit - la închisoare într-o cameră imensă unde la scurt timp am observat cum pe ușa deschisă intră Țurcanu și alți câțiva binecunoscuți din Pitești. Înghețase sângele în mine și am simțit cum urlau toate celulele din mine: *Ce mai vor? Și de la cine?*

Am putut vedea cum se înfiripa comitetul de cameră. Cum se dădeau dispoziții de la unii mai mari la alții mai mici dintre reeducați. Mi-am dat seama că toți din cameră au trecut prin demascări. La un moment dat tună vocea lui Țurcanu: - *Mă, bandiților! Aici sunteți la Gherla. Să nu credeți cumva că demascările s-au terminat. Veți fi introduși în fabrică la lucru, dar nu cumva să suflați o vorbă despre ce a fost la Pitești, că alte vorbe n-o să puteți sufla!*

Mi-am amintit de groaznica amenințare de la camera 1 Biserică Pitești, când mi-a spus că pentru mine are ceva deosebit, amintire care mă urmărea în continuare ca un coșmar. Ce putea fi mai groaznic decât cele trăite și văzute de mine?!

Ni s-a spus - în continuare - că în fabrică lucrează și bandiți și că noi trebuie de fiecare dată - la întoarcerea din fabrică - să declarăm tot ce am vor-

bit cu cei cu care eram în contact. *Sunt mulți - ne-a spus în continuare - care n-au declarat totul la Securitate și astfel în țară au mai rămas elemente dușmănoase care uneltesc împotriva regimului comunist și pe care trebuie să le depistăm. Voi trebuie să vă comportați ca și cum ați fi bandiți ca ei, ca să le câștigați încrederea, ca ei să vă spună totul și voi să ne spuneți nouă.*

Eram îngrozit. Faptul de a mă afla într-o fabrică, de a mă putea mișca - în sfârșit - de a nu sta într-o poziție fixă, în te miri ce poziție chinuitoare, mă liniștea, dar mintea mi se întuneca complet la gândul că trebuie să relatez toate discuțiile. Mai era și dubiul că - cine știe - poate că și cel cu care discuți trecuse prin reeducare și că el poate relatea totul despre tine. La mine însă partea cea mai groaznică consta în acea stare patologică de refulare, de a nu mai putea ține nimic în mine. Ce puteam face? M-am gândit că voi încerca să evit - pe cât posibil - orice discuție...

În sfârșit, suntem scoși din cameră. Eu nimeresc la o mașină de geluit (abricht) unde șef era un neamț - spre marele meu noroc foarte taciturn - și care, pe deasupra, era și foarte conștiincios. Mi-a arătat ce trebuie să fac. Am deprins oarecum munca. Sub rezerva tăcerii lui mă simțeam destul de apărat. Dar nu tot la fel a fost când la ieșirea din fabrică a trebuit să raportez cele discutate. Faptul că ortacul meu nu vorbea n-a mulțumit deloc pe cei din comitet. Ba mai mult, s-a concluzionat că am rămas tot bandit care nu vrea să se reeduce.

Era un adevărat marasm de a căuta să scap din această situație sub obsesia de a nu vorbi nimic. Trăiam sub amenințarea mai mare a neputinței mele de a păstra și a nu divulga cele auzite, decât a reprimării celor din comitet. Aici Dumnezeu mi-a ajutat. Nu neg nici chiar după atâta timp cât a trecut de atunci... Ba mai mult, confirm prezența lui Dumnezeu lângă mine de-a lungul acelor ani.

Într-o noapte, lucrând la mașină și trebuind să geluiesc niște șipci subțiri, la un moment dat o șipcă se rupe sub apăsarea palmei mele chiar deasupra cuțitelor care se învăteau vertiginos și mâna îmi intră în cuțite. Neamțul a văzut. A oprit imediat mașina, mi-a scos mâna din cuțite și a chemat medicul de serviciu - tot un fost deținut trecut prin Pitești.

Este inimaginabil de crezut bucuria pe care am simțit-o văzându-mi mâna zdrențuită. N-am simțit durerea de marea bucurie ce m-a cuprins, știind că mă duc la infirmerie și astfel scap de camera reeducării. Parcă pluteam... condus cu mare grijă și tact de medicul respectiv, dar în viteză pentru că pierdeam mult sânge. Ajuns pe patul din infirmerie, după ce mâna mi-a fost operată, curățată, bandajată, am respirat ușurat, știind că în această situație nu-mi mai putea cere nimeni nimic. Deși rănile erau adânci (se văd și acum urmele cuțitelor), nu rețin - în toată perioada de tratament la infirmerie - să fi simțit durere. Aceasta era anihilată de faptul de a fi în afara câmpului de atenție al reeducării.

Nu mai țin minte cât timp am stat la infirmerie, unde trebuie să mi se schimbe pansamentul, după care am fost luat și reintrodus într-o cameră de reeducare. În camera în care fusesem introdus atmosfera era asemănătoare cu cea de la Pitești din ultima perioadă. Cu comitete de demascări, scormoneli continue prin culele cele mai dosnice ale creierului după cine știe ce fărâșă de amintire rătăcită pe acolo. Pluteam ca pe un ocean de smoală în care negura groazei acoperise totul. Nu știam nici unde-i răsăritul, apusul, nici miazănoapte sau miazăzi. Timpul trecea, dar nu știam că trece. Doar umbre ale groazei se perindau pe dinaintea mea, fioruri demonice îmi fulgerau prin șira spinării, de la stânga la dreapta, numai coșmare...

În felul acesta s-au furișat pe lângă mine, fără să sesizez, sărbătorile Crăciunului anului 1951 și sărbătoarea Anului Nou 1952. Când mă gândesc

retroactiv, am impresia că nici nu a fost Crăciun în anul 1951, cum nici An Nou în anul 1952. În una din zilele lui ianuarie 1952 am fost anunțat că cei cu pedepse de peste 10 ani și peste, plecăm la mină. Am tresărit, punându-mi speranța în plecare. Poate-poate voi scăpa și de la Gherla, care devenise la fel de grea ca și Piteștiul.

După ce ne-am făcut bagajele cei cu pedepsele respective, vine un gardian însoțit de unul din reeducați -fost elev - Stoian Ion. Suntem trecuți în revistă, iar când ajunge la mine, Stoian mă împinge cu mâna spunând: tu nu pleci, banditul!

Am simțit de parcă mi s-a răsucit un cuțit în inimă. Din nou - la fel ca la Pitești - mi se tăia speranța de a putea scăpa din infern, dacă nu, cel puțin de a-l schimba cu altul. M-am întors în cameră înfrânt, zdrobit, zicându-mi: *Ce mai vor oare? Nu văd aceștia că eu nu mai exist?* Eram un om înfrânt, cu voința distrusă și despre care mai auzeam și eu pe câte unul și altul spunând că n-aș fi în toate mințile... Aș fi acceptat cu bucurie epitetul de nebul, dacă m-aș fi bucurat și de reversul nebuliei, acela de a nu mai suferi pentru aceasta. Ori eu trăiam suferința în toată dimensiunea ei.

După câteva ore vine un alt gardian și strigă în cameră, că dacă este vreunul cu pedeapsa de zece ani și peste, să-și facă bagajul. Am înțeles că numărul celor selecționați n-a fost suficient, iar gardianul voia să completeze numărul. Mi-am înșfăcat bagajul ce nu apucasem să-l desfac și am rupt-o la fugă spre curte, ca nu cumva să mă observe iar Stoian sau un altul dintre ai lor și să mă oprească.

În curte erau deja adunați vreo 100, dacă nu mai bine, de deținuți. M-am strecurat printre ei și m-am făcut cât mai mic, ca să nu pot fi observat de cei de la reeducare. Am reușit să mă trec și pe lista pe care o făcea un gardian și nu după mult m-am văzut ieșind cu coloana de deținuți cu care mă îndreptam spre gară. Din când în când mă uitam pe furis înapoi cu groaza de a nu fi remarcată plecarea mea spre mină. Eu consideram această plecare - la ora respectivă - ca o evadare"... (Aurel Vișovan, *Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?*)

Mai târziu, în 1963, și-a găsit sfârșitul la Gherla (după 15 ani de detenție) și episcopul greco-catolic al Maramureșului, Alexandru Rusu, păstor a 600.000 de suflete, dărz apărător al cauzei românești în timpul ocupației horthyste și opozant ireductibil al comunismului, victimă directă a sinistrului comandant Goiciu. Nu pot pleca din Gherla fără să cer episcopului martir Alexandru Rusu mijlocirea pentru harurile dumnezeiești de care avem atâta nevoie.

Preot prof. MARIUS VIȘOVAN

Puțină istorie... în întâmpinarea Zilei Unirii

O viață dăruită Unirii Bucovinei

Profesorul CLAUDIU USATIUC s-a născut la 30 decembrie 1898 în com. Brodina, satul Sădău, din jud. Suceava, ca fiu al preotului Eusebie și al Iulitei. S-a căsătorit cu Veturia Cilievici, tot fiică de preot, din Cernăuți.

A studiat literale și filosofia la Iași, unde i-a avut ca profesori pe Traian Brăileanu și Sextil Pușcariu. Între anii 1926-1930 a studiat psihologia experimentală la College de France din Paris, având ca profesori pe Henri Peron, Pierre Janet și Delacroix. A refuzat oferta de bursă de doctorat a Partidului țărănist și s-a întors în Țară.

A militat pentru unirea Bucovinei cu România și a servit ca mesager cu mișcarea unionistă din Transilvania. A păstrat și a ascuns, cu prețul vieții, documente istorice căutate de sovietici, privind apartenența românească a Bucovinei.

Carierea pe care și-a ales-o a fost determinată de idealul vieții sale: educația tineretului în spiritul iubirii

de Dumnezeu și de Neam. Eminent profesor de filosofie, la liceul Mitropolitul Silvestru din Cernăuți, unde l-am avut diriginte, apoi la liceul Constantin Diaconovici Loga din Timișoara, își impunea puternica-i personalitate stăpânindu-i nimai din privire, chiar pe elevii din clasele cele mai dificile.

Surprins de ocupația sovietică în Cernăuți, în anul 1939 s-a refugiat în Germania, unde a lucrat ca traducător la un institut de istorie.

Toate îndemnulile familiei și prietenilor de a se stabili în Germania, nu l-au putut opri să opteze pentru întoarcerea în biata sa țară, abandonată în ghiarele sovietice.

Aici, șicanele și persecuțiile s-au succedat și s-au finalizat prin arestarea sa, de pe stradă, în anul 1953. A participat la acțiunea "Ajutorul legionar", prin trimiterea de pachete familiilor celor întemnițați. Data, cauza și locul morții, comunicate ofi-

cial (sinucidere, tot în 1953 și tot la Timișoara) sugerează drept cauză adevărată, tortura.

Pentru cei care l-au cunoscut, profesorul Claudiu Usatiuc rămâne o personalitate intelectuală de vază și un martir al Bucovinei, care s-a întors din străinătate pentru a-și servi, cu prețul vieții, Neamul, aflat la o grea răspântie a istoriei sale.

ERAST CĂLINESCU

PESTE MĂGURA TIHUȚEI, SPRE ARAD – amintiri din zilele Unirii

Prof. Claudiu Usatiuc

"...Senini, pășim la realizarea unui ideal, al cărui ceas a sunat acuma. Simțim că azi nu mai e putere care să ne poată opri în drum."

Sextil Pușcariu, Cernăuți, Octomvrie 1918.

"...Spune-le bucovinenilor că noi, Românii transilvăneni, nu mai cerem dela nimeni nimic, căci a sosit vremea să ne luăm noi înșine ceea ce e al nostru..."

Amos Frâncu, Cluj, Noemvrie 1918.

Era pe la mijlocul lui Septemvrie 1918. În Cernăuți, ca de altminteri și în alte colțuri ale împărăției austro-ungare, lumea era sătulă de războiu și aștepta, din clipă în clipă, prăbușirea statului austriac. Nădejdea acestei prăbușiri se întemeia mai ales pe faptul că armata austriacă era, de acum, în descompunere. Pădurile și târgurile erau pline de soldați austrieci care, nevoind să prelungească agonia unei țări fără drept de viață, refuzau să se întoarcă la unitățile lor. Mulți dintre ei au preferat să treacă frontiera în România, căutând să se înroleze în armata română. O neliniște și o înfrigurare adâncă cuprinsese sufletele Românilor bucovineni.

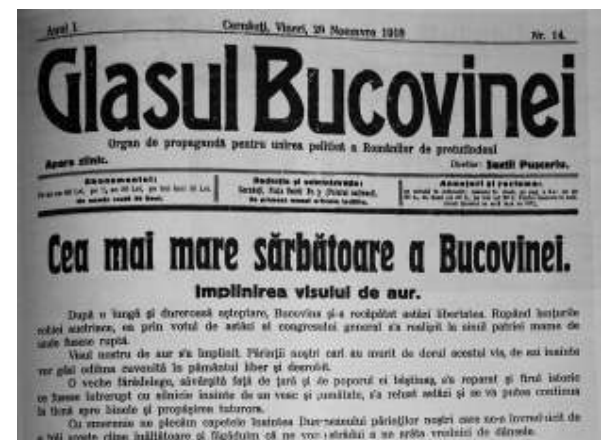
Pe vremea aceea – și cine ar zice că a trecut de atunci un pătrar de veac – ne aflam în Cernăuți o mână de tineri, prieteni și colegi de școală, care nu ne văzusem de mai multă vreme. Unii veniseră de pe front, alții ceva mai tineri, erau încă pe băncile școlii secundare. Printre ei: frații Silvestru și Artemie Găină, frații Cilievici, George Cârsteanu, Grigore Tăbăcaru, Aurel Popescu, Xenofon Tarnavski și alții. Eram cu toții ca mugurii copacilor, căci nici unul dintre noi nu împlinisem încă vârsta de 20 de ani și ardeam de nerăbdare de a vedea prăbușindu-se pajura cea cu două capete. INIMA NE ERA NUMAI JAR! Naționalismul cultivat timp de ani de zile, atât de părinții noștri, cât și de profesori ca Alexie Popovici, Vasile Lițu, C. Lucaciu și alții și care mocnise atâția ani în spuză, izbucnise acum în vâlvătă în sufletele noastre. Mi-amintesc că ne întâlneam aproape zilnic în fapt de seară, într-una din grădinile Cernăuților, mai adesea în parcul Dominicului și urmăream cu o înfrigurare de haluci-

nați desfășurarea evenimentelor politice și militare care se precipitau pe atunci cu o iuțea neobișnuită. Străpungerea frontului bulgar la Dobropolie, fapt întâmplat la 15 Septemvrie 1918, hotărâtoarea victorie italiană de pe frontul de la Piave, urmată de o totală debandadă a trupelor austro-ungare, manifestul din 17 Octomvrie al împăratului Carol al Austriei, prin care recunoștea popoarelor din împărăția sa dreptul de a dispune liber de soarta lor, declarația lui Al. Vaida Voevod din parlamentul ungar, prin care arăta față că Neamul românesc din Transilvania înțelege să hotărească el însuși de soarta sa, toate aceste evenimente ne-au scos cu totul din ritmul obișnuit al vieții.

Când la 22 Octomvrie a ieșit de sub tipar noul număr din "Glasul Bucovinei" și când am văzut că articolul program e semnat de bărbați ca : Dionisie cav. De Bejan, dr. Isidor Bodea, Sextil Pușcariu... o bucurie cum numai odată în viață îi e dat omului să trăiască, ne-a copleșit inima. Am simțit o nevoie adâncă de a ne izola de lume, de zgomotul străzii, de tot ce e meschin și urit în această viață pământeană și, fără să schimbăm o singură vorbă între noi, ne-am îndreptat cu toții înspre periferia orașului și nu ne-am oprit decât în fundul unei grădini, unde să nu fim decât noi și Dumnezeu deasupra noastră. Acolo, în liniștea și puritatea deplină a naturii, am citit rând pe rând și cu o înfrigurare de adolescenți, toate paginile aceluși număr.

"... pretindem: că împreună cu frații noștri din Transilvania și Ungaria cu care ne găsim în aceeași situație, să ne făurim viitorul așa cum ne convine nouă în cadrul românismului". Așa glăsuia un pasaj din articolul program. Iar în articolul "Chemarea vremii" al Prof. Sextil Pușcariu, citeam: "...Senini, pășim la realizarea unui ideal, al cărui ceas a sunat acuma. Simțim că astăzi nu e putere care să ne mai poată opri din drum..."

Iar când la 27 Octomvrie Adunarea constituantă a Bucovinei a proclamat unirea Bucovinei cu celelalte țări locuite de Români și acel ideal scump a prins să se înfăptuiască, entuziazmul și frământarea noastră lăuntrică nu mai cunoscură margini. Umblam cu inimile infierbântate și mereu grăbiți pe străzile Cernăuților, căutam să ne strângem rândurile și să fim gata pentru orice jertfă în vederea înfăptuirii

unirii tuturor Românilor.

În primele zile ale lunii Noemvrie, dl. Profesor Alexie Procopovici a convocat tineretul nostru la o consfătuire în Palatul Național. Ne-am adunat vreo 30 de tineri. Eram atât de puțini! Ne-a vorbit de importanța și măreția unică a clipelor pe care le trăim, atrăgându-ne în același timp atenția asupra unei invazii ucrainiene. Ne-a îndemnat să ne organizăm pentru a putea face față oricărei situații. Tot atunci ne-a comunicat că e în căutarea unui tânăr, pentru a-i încredința o misiune specială. După consfătuire m-am pus la dispoziția d-lui profesor Procopovici pentru îndeplinirea misiunii de care ne-a vorbit.

Peste câteva zile și anume la 6 Noemvrie, am pornit cu trenul spre Vatra Dornei, cu gândul să trec munții spre Bărgău, iar de acolo să ajung pe calea cea mai scurtă la Arad. Duceam cu mine o scrisoare din partea Consiliului Național Român din Bucovina, semnată de dl. Profesor Sextil Pușcariu și adresată Consiliului Național Român din Transilvania, pe atunci cu sediul la Arad.

Scopul acestei scrisori era de a stabili o legătură directă și cât mai strânsă între Ardeal și Bucovina, între organele reprezentative ale poporului român din imperiul austro-ungar, în vederea coordonării întregii acțiuni politice, care era în curs, de o parte și de alta a munților. Consiliului Național român din Transilvania I se comunica astfel, hotărârea Constituantei bucovinene din 27 Octomvrie și i se arăta că această hotărâre însemna unirea necondiționată cu Patria mamă și celelalte țări locuite de români. Scrisoarea apela la Consiliul Național din Ardeal, să ia cât de curând o hotărâre similară, pentru ca astfel, glasul Românilor de pretutindeni să fie același, precum aceeași să le fie dorința și același idealul.

continuare în pag. 11

PESTE MĂGURA TIHUȚEI, SPRE ARAD

Am ajuns la Vatra Dornei abia a doua zi spre seară. Dărdâind de frig, căci pentru a nu atrage atenția Ungurilor cu care, fatal, trebuia să mă întâlnesc în calea mea, m-am îmbrăcat în niște sumare și simple haine de soldat, am bătut într-un târziu la ușa inginerului Arcadie Procopovici din Dorna. M-a întâmpinat însuși inginerul. I-am spus ce mă aduce prin acele locuri. Când a auzit că am de gând să o iau a doua zi peste Măgura Tihuței, pentru a coborî apoi în Bârgău, a clătinat îngândurat din cap și mi-a zis că sus, la Tihuța sunt jandarmi unguri care ațin calea trecătorilor și s-ar putea întâmpla să nu mai ajung cu scrisoarea la Arad. Misiunea trebuia însă îndeplinită, cu orice preț și cât mai repede.

M-am hotărât deci să plec a doua zi dis de dimineață cu trenul până la Dornișoara, iar de acolo cu o sanie, peste Măgura, la Prundu Bârgăului. A doua zi, luându-mi rămas bun de la omul de omenie care m-a găzduit și sfătuit cu căldură și grijă de părinte, mi-am continuat drumul cu noaptea-n cap și odată cu primele raze ale soarelui am ajuns la Dornișoara. Un strat gros de zăpadă acoperea drumurile și cărările. M-am zbatut mai bine de o oră să găsec o sanie care să mă ducă peste munți, dar în zadar. Nimeni nu voia să pornească la drum pe o vreme ca aceea, când trecătorile munților deveniseră nesigure. Nu mi-a rămas altceva de făcut decât să o iau pe jos spre Măgura Tihuței. În primele ceasuri ale dupăamiezii am ajuns sus pe spinarea Măgurei. Zăpada înghețată strălucea albă și curată în lumina orbitoare a soarelui. În depărtare, spre miez-noapte se zărea culmea Ineului, alături de alte mături și piscuri, toate învăluite într-o lumină viorie, ireală. Nici o adiere de vânt, nici un freamăt, nici un glas omenesc nu tulbura liniștea adâncă ce se așternuse peste plaiurile acelea. Singurul semn de viață era fumul albăstrui ce ieșea din hogașurile căturva case presărate pe Măgura Tihuței. Erau rotoagoale subțiri care se înălțau drept în sus, ca o rugăciune, răsucindu-se și topindu-se apoi undeva în adâncul văduhului.

Pe o ridicătură de deal, o cruce uriașă se profila întunecată pe albastrul cerului. Era simbolul dreptății divine, care veghia pe culmile dealurilor noastre la destinele aspre ale Neamului. M-am oprit o clipă sus pe spinarea Măgurei, mi-am rotit privirea în jur și când mi-am dat seama că toate acele plaiuri și piscuri, că toți munții aceia vor fi de acum ai noștri și numai ai noștri, - tot sufletul mi s-a îmbujorat de o bucurie profundă, cutremurătoare. Copleșit de emoție, am contemplat câteva clipe acea frumusețe unică a naturii și apoi, după un scurt popas, am luat-o în jos spre Bârgău.

În seara aceleiași zile am poposit în casa domnului Băloi din comuna Rusu, unde am mas și peste noapte, iar a doua zi am ajuns la Bistrița. Potrivit indicațiilor primite în Cernăuți, m-am dus direct la D-rul Gavril Tripon. L-am găsit în camera sa de lucru. Era un bătrânior de statură mijlocie, bine zidit, cu părul încăruntit de-a binelea. Doi ochi blajini, umbriți de străncene stufoase, îi jucau în orbite adânci. Când i-am arătat îndreptările și rostul venirii mele, s-a apropiat de mine și m-a îmbrățișat îndelung, cum îmbrățișează un tată pe fiul său. Ochii i se împăienjeniseră de lacrimi. Îmi cuprinse strâns mâinile amândouă, cu mâinile sale calde și șopti încet, cu glas lăuntric, tremurat și înecat de emoție: "Bucovină, Bucovină!"

A tras apoi un scaun lângă fotoliul său și m-a făcut să mă așez lângă el. A luat Biblia, ce stătea deschisă pe masa sa de lucru și mi-a citit cu glas tremurător câteva versete care se potriveau cu măreția acelor vremuri, printre care și următoarele: "Feriți-vă cei prigoniți pentru dreptate, că a lor este Împărăția Cerurilor... Feriți-vă veți fi și voi, când veți fi ocăriți și prigoniți și în tot felul grăiți de rău, pe nedreptul, pentru Mine... Feriți-vă cei ce flămânzesc și înșetează de dreptate, că aceia se vor sătura... Credința ta te-a mântuit."

În nici o biserică și niciodată nu m-au impresionat versetele biblice așa de adânc ca atunci. Văzând emoția care m-a cuprins, s-a oprit din citit și mi-a acoperit o mână cu mâinile sale calde. Ne-am uitat unul la altul. Abia de ne vedeam prin păienjenșul

lacrimilor..

În ziua următoare am luat-o spre Cluj. Voiam să trec numaidecât pe la Amos Frâncu, președintele Senatului Național Român. Cu acea ocazie am primit de la șeful Gardei naționale române din Bistrița următoarea LEGITIMAȚIE – pentru Usatiuc Claudiu, gardist național român, din Cernăuți-Bucovina, care are pasaj liber Bistrița-Dej-Cluj-Arad. -Senatul Național Român, secția Bistrița Șeful Gardei naționale române din Bistrița Triff, locot. Comandant.

Pe Amos Frâncu, tribun al poporului român din Transilvania, l-am aflat bolnav, în pat. Îl doborâseră emoțiile și zbuciumul ultimelor săptămâni. Când i-am spus că sunt din Bucovina, m-a îmbrățișat ca "Ne-am unit, frate, ne-am unit!", îmi zicea mereu, zguduit de frigurile boalei și ale emoției. Când i-am împărtășit misiunea ce o am și a aflat că plecam la Arad, ca să intru în legătură cu conducătorii Consiliului Național Român de acolo, ochii i s-au aprins, s-a ridicat într-o rână și mi-a zis: "Du-te la Arad și spune-le acolo că nu e vremea tratativelor. Spune-le că noi Românii nu mai cerem de la nimeni nimic, căci a sosit vremea să ne luăm noi înșine ceea ce e al nostru. Ne declarăm stăpâni deplin pe pământurile noastre strămoșești. Spune-le că a trata în asemenea momente înseamnă a trăda. Și de nu mă vor asculta, îi voi scula pe Moți și voi face rânduiala care trebuie. Acum ori niciodată!..."

A făcut un semn cu mâna, de parcă ar fi lovit cu o sabie și s-a prăbușit în pernă. Și-a acoperit fața cu palmele amândouă. Plângea, plângea ca un copil, înăbușit, dureros, zguduitor...

Acolo, lângă patul său de suferință, am aflat apoi o mulțime de amănunte cu privire la eforturile pe care le făcea pentru organizarea unei puternice gărzi naționale românești, care să poată ține piept agresivității maghiare. Astfel, printre altele, mi-amintesc de profunda admirație cu care îmi vorbea de un detașament de soldați bucovineni, care sosise tocmai pe atunci în Cluj și se pusese la dispoziția Senatului Național Român de sub conducerea sa. Era un detașament dein regimentul 41 de infanterie din Bucovina, care fusese trimis pe front în Balcani, dar care, la inițiativa sergentului Constantin Vasilovici – un țaran din Berchișești – și condus fiind de ofițerii Iancu Pavel din Arbore, Toader Mitric din Crasna și Vasile Olinici, și-a luat libertatea de acțiune și a făcut calea întoarsă. Fiind bine organizat și disciplinat, a pus mâna pe un tren și a putut răzbi astfel, cu toți oamenii, cu toate armele și proviziile sale, până la Cluj. A fost singurul detașament român, format din soldați de-ai fostei armate austro-ungare, care a intrat în Cluj, perfect organizat, disciplinat și înarmat. De aceea, a și fost deosebit de important aportul său la menținerea liniștei, la intimidarea Ungurilor și, în genere, la organizarea gărzilor naționale românești.

Tot cu acel prilej mi-a vorbit de Ion Nandriș, actualul director al spitalului Central din Cernăuți și președinte al Societății pentru cultură. Zicea că a fost pe la el cu vreo săptămână mai înainte și au discutat printre altele și chestiunea întăririi gărzilor naționale și a stabilirii unui comandament unic al acestora.

Dar ceasurile treceau și eu trebuia să-mi continui drumul. Numai cu anevoe am putut înăbuși în mine ispita de a mai zăbovi în tovărășia atât de plăcută și înviorătoare a acestui descendent spiritual al lui Avram Iancu și, într-un târziu, am luat-o spre gară, ca să apuc încă în aceeași seară un tren care avea să mă ducă până la Oradea Mare.

A doua zi am și ajuns în acest oraș de strajă a țării noastre, unde am găsit alți oameni, altă atmosferă. Din Prundu Bârgăului și până la Cluj n-am văzut decât steaguri și gărzi naționale românești și n-am auzit alte cântece decât cele ale neamului nostru. În Oradea Mare însă, gara era ocupată de reprezentanți ai amânduror gărzilor. Un ofițer ungur m-a oprit pe peronul gării și a prins a mă iscodi cine sunt și ce caut pe acolo. I-am răspuns nemțește că sunt din Banat și că aștept un tren ca să plec spre casă. S-a uitat chiorș la mine, m-a măsurat de câteva ori cu privirea, dar m-a lăsat în pace. Dar cum să ajung la Arad, când nici un tren nu mai pleca într-acolo? Trenurile care porniseră în zilele precedente fuseseră

SEXTIL PUȘCARIU

atacate și jefuite de bande ungurești, iar acum n-avea să plece decât o locomotivă blindată, pentru controlul liniei. Scurt înainte de plecare mi-a reușit să mă urc în ea și am ajuns în seara aceleiași zile în Arad. Peste vre-un ceas eram în casa lui Ștefan Ciceo-Pop căruia i-am înmănat mesajul Consiliului național din Cernăuți. L-a citit cu multă atenție de câteva ori, mi-a cerut câteva amănunte cu privire la starea de spirit din Bucovina, la alcătuirea Consiliului nostru național și la modul cum s-a convocat Constituanta Bucovinei.

În acele zile, casa lui Șt. Ciceo-Pop se transformase în cartier general al Consiliului național român și al Gărzii naționale din Transilvania. Delegații de țărani îmbrăcați în haine de sărbătoare și conduși de preoți și învățători, purtând cocarde și steaguri tricolore, ofițeri, subofițeri, soldați, intelectuali de tot felul, muncitori, elevi ș.a., se perindau, aproape fără încetare, prin curtea sfatosului apărător al drepturilor românești. Și bătrânul Ciceo-Pop îi întâmpina pe toți în cerdacul casei sale, le strângea cu căldură mâinile, îi încuraja, îi îndemna la luptă, își revărsa toată comoara sufletului său de bun român și de om de omenie. În acele vremuri, când toată lumea era zguduită și frământată de emoții atât de puternice, bătrânul castelan de la Arad știa să se stăpânească, să chibzuiască bine sfaturile ce le da și măsurile pe care le lua.

Tot pe atunci Consiliul național român începuse, sub conducerea lui V. Goldiș, tratativele hotărâtoare cu reprezentanții guvernului maghiar, în vederea stabilirii viitorului statut politic al Ardealului și al celorlalte ținuturi transcarpatine locuite de români. E bine să se știe că delegația maghiară avea în fruntea ei pe jidovul Oskar Iaszi. După patru zile de discuții dramatice, tratativele au fost definitiv rupte la 15 Noemvrie. În tot acest timp am rămas în Arad, ca să cunosc atât rezultatul acestor tratative, atât de detestate de Amos Frâncu, cât și ultimele hotărâri ale Consiliului național român din Transilvania. Îmi amintesc că în seara zilei de 15 Noemvrie am participat la o ședință a Consiliului național, prezidată de Goldiș, care a făcut o expunere amănunțită asupra felului cum au decurs tratativele până la eșuarea lor definitivă. Atunci am aflat de hotărârea Consiliului de a convoca la 1 Decemvrie adunarea de la Alba Iulia, în care să se proclame unirea cu România și cu celelalte țări surori.

În timpul celor patru zile cât au durat tratativele, telefonul din camera de gardă a Consiliului național suna parcă tot mai nervos și mai puternic. Prin sate începuseră conflictele dintre gărzile românești și bandele ungurești, care căutau să-i masacreze pe fruntașii români. Chemări și apeluri desperate erau transmise tot mai adesea până la casa bătrânului Ciceo-Pop. Mulți Români vrednici și-au pierdut atunci viața în chinuri groaznice. Castelanul de la Arad trimitea mereu echipe militare, ca să ia sub ocrotirea lor pe cei năpăstuiți, dar el totuși n-a putut să evite groaznicele masacre.

În dimineața zilei de 16 Noemvrie am pornit, în sfârșit, înapoi spre Bistrița. Pe bunul Gavril Tripon l-

continuare în pag. 12

Din Temnițele Memoriei: 20 septembrie 1940

Nicolae Petrașcu devine Secretarul General al Mișcării Legionare

La Secretariatul General al Mișcării, l-am numit, pe data de 20 Septembrie, pe Profesorul Nicolae Petrașcu, post ocupat sub Căpitan de George Clime, iar pe timpul când sediul mișcării era la Iași, de Ion Banea.

Am făcut această denumire din necesitatea de a proceda la reorganizarea mișcării. Legionarii au ieșit din starea de amorțeală și tăcere, în care au fost ținți în perioada dictaturii carliste și acum se manifestau cu putere. Dar în această enormă masă de oameni, trezită la viață, trebuia să se pună în ordine, de sus până jos, de la București până la cel mai umil sat din provincie, căci altminteri puteam fi depășiți de inițiativele locale necontrolate.

Numirea lui Petrașcu nu am făcut-o din prietenie sau din alte motive, ci pentru că era cel mai indicat să ocupe acest post în acel moment. Intrat ca student în mișcare, în anul 1928, în primul cuib format la București sub conducerea lui Andrei C. Ionescu, a luptat ca și mine, în perioada 1928 -1932, în cadrul Centrului Studențesc din Capitală. În vara anului 1930, împreună cu el și Gheorghe Bălborea, am pus bazele organizației legionare din județul Făgăraș. A luat parte la campaniile electorale din acest județ în anii 1931 (guvernul Iorga) și 1932 (guvernul Vaida). Prigoana din 1933-1934-i a surprins la Alba-Iulia, unde avea un post de profesor suplinitor. A fost închis multă vreme, după ce a suferit bătăi și schingiuri de la jandarmi.

În 1934 s-a mutat la Sibiu, unde a obținut catedra de geografie și istorie la Școala Normală a Mitropoliei Ortodoxe. A fost numit șef al acestui județ de Căpitan și mai târziu i s-a încredințat conducerea regiunii. Reușind să tipărească cartea „Pentru Legionari”, Petrașcu a fost ridicat de Căpitan la gradul de Comandant Legionar, în afara de serie, cu titlu excepțional.

Aceste numiri și distincții le-a primit Petrașcu de la Căpitan. Eu, în altă parte a țării, am urmat o evoluție

legionară paralelă cu a lui. Am fost numit mai întâi șef al județului Severin și, mai târziu, șef de regiune în Banat. Ne vedeam rar, când eram convocați la sediu. Între anii 1934-1937, Petrașcu devenise o figură cunoscută nu numai în Ardeal, dar în multe părți ale țării.

Prigoana din 1938 ne-a împreunat iar destinele. El venise de la Sibiu la București și a intrat în lupta de supraviețuire a mișcării. A fost membru al Comandamentului Legionar din prigoană până în Ianuarie 1939, când, încolțit de poliție, a trecut granița în Polonia și de aici s-a refugiat în Germania. La Berlin a fost unul dintre factorii de rezistență al grupului legionar constituit aici și a luat parte la toate manifestațiile lui.

L-am ales să mă însoțească în campania din primăvara anului 1940. A fost prins la frontieră și a avut mult de suferit până la eliberarea lui. Peripețiile acestei întreprinderi le-a zugrăvit el însuși în cartea

sa „Din Viața Legionară”, scrisă în al doilea exil din Germania, la Rostock. În fruntea grupului legionar sibian s-a azvârlit apoi în luptele de la Brașov, din 3 Septembrie și a cunoscut triumful acestor zile glorioase.

De la intrarea lui în mișcare, n-a fost bătălie legionară în care să nu fi fost prezent în primele linii. N-a fost prigoană pe care să n-o fi trăit în carnea și sângele lui. Familia lui a avut mult de suferit, fiind una din cele mai lovite din țară. Soția lui era sora lui Ion Banea.

Petrașcu era un legionar din vechea școală, un om de teren, un bun organizator, tocmai elementul de care aveam nevoie în acel moment. În afară de aceasta, el ieșise dintr-o revoluție și, prin numirea lui la Secretariatul General, îi onoram pe toți luptătorii de la 3 Septembrie.

Horia Sima, Era Libertății, volumul I

Nicolae Petrașcu (dreapta) împreună cu Horia Sima și Petre Ponta în Germania, 1939-1940

PESTE MĂGURA TIHUȚEI, SPRE ARAD

am aflat parcă mai gârbovit. Îl apăsau cumplit suferințele pe care le îndurau atâția Români și aștepta cu înfrigurare intrarea armatei române în Ardeal. I se părea că nu va mai apuca acele zile.

La plecare mi-a strâns mâna cu toată căldura lui de părinte bun și mi-a dat următoarea LEGITIMAȚIE-D-I Claudiu Usatiuc din Cernăuți, membru al Gardei naționale din Bucovina, merge spre casă. Toate autoritățile noastre civile și militare sunt recercate să-i steie într-ajutor și din B.-Prund până la Dorna să-i dea cal ori trăsură și asistență, garantându-i siguranța și liberul parcurs.- George Triff, Șeful Gardei naționale române, Bistrița, 18 Nov. 1918 - Dr.Gavril Tripon, Comisar-președinte al Sfatului național român din Bistrița.

Astfel am părăsit casa primitoare a lui Gavril Tripon și-n fapt de seară am poposit la gospodăria lui Matei Rus din Bărgău. La Bărgău n-am găsit nici cal, nici asistența care să-mi garanteze siguranța și liberul parcurs și atunci, în zorii zilei de 19 Noemvrie, am pornit-o iarăși pe jos, în spre Tihuța. Căzuse zăpadă multă și drumurile nefiind umblate, am trudit din greu până la Tihuța. Iar coborînd de pe Măgura Tihuței în vale, am rătăcit drumul și am ajuns odată cu căderea nopții în Poiana Stampei. Eram frânt de oboseală. M-am dus totuși până la gară, unde am dat peste câțiva soldați români. Eram primii soli ai României pe care îi vedeam. Le-am spus cum stă pricina cu mine și că aș vrea să ajung cât mai degrabă în Cernăuți. M-au luat cu ei într-un tren de marfă și, după o călătorie cu opriri lungi, am ajuns după 24 ore în Cernăuți.

A doua zi l-am informat pe dl. Profesor Alexie Procopovici despre toate câte le-am văzut și trăit în cele două săptămâni petrecute dincolo de munți. Pe dl. Profesor Sextil Pușcariu nu l-am putut vedea, căci era grav bolnav.

Întors în orașul tinereții mele am aflat de încercarea pe care o făcuseră ucrainenii de a se înstăpâni asupra orașului și a jumătății de Nord a țării noastre. Tot pe atunci am mai aflat și de misiunea pe care au îndeplinit-o alți crainici de-ai noștri în celelalte regiuni ale românismului. Astfel, studentul și învățătorul Vasile Șulea a bătătorit calea fără întoarcere pentru el, a Chișinăului, ducând cu sine o scrisoare adresată fraților noștri de acolo. Vasilică Bonărescu, cum îi spunea toată lumea, una dintre cele mai simpatice și mai cu trecere personalități ale Bucovinei, desființase cel dintâi frontiera artificială care ne despărțea de Moldova liberă trecând fără pașaport, de repetate ori, încolo și înapoi, cu mesaje și informații prețioase. Iar într-o întâmpinare a armatei române care stătea să intre în Bucovina, au fost trimiși D-rul. Octavian Gheorghean și Aurel Popescu, la Burdujeni și Hariton Pridie la Mamornița, cu mesaje care aveau să grăbească întoarcerea Bucovinei la trupul Moldovei.

Au trecut de atunci 25 de ani... Tânărul de altă dată care a bătătorit calea spre Arad, a cărunțit de-abinelea. Ani grei și morminte scumpe i-au înnegurat viața. Dar nici o durere și nici un necaz n-au fost în stare să-i ștergă din suflet amintirea vie a celor două săptămâni, trăite în Ardealul cuprins de înfrigurarea dezrobirii...

Sus, pe Măgura Tihuței, crucea cea mare trebuie să fi crescut de acum până la Cer. Pe ea vor coborî îngerii Domnului ca să întoarcă destinul acestui

neam pe calea dreptății divine. Și astfel veni-va ea vremea când vom porni din nou peste Măgura Tihuței, ca să ne închinăm la mormântul lui Gavril Tripon din cimitirul Bistriței și la al lui Amos Frâncu den Țara Moților și să ajungem iarăși pe același drum al dezrobirii până-n celălalt capăt al Ardealului, întocmai ca-n Noemvrie 1918!*

CLAUDIU USATIUC

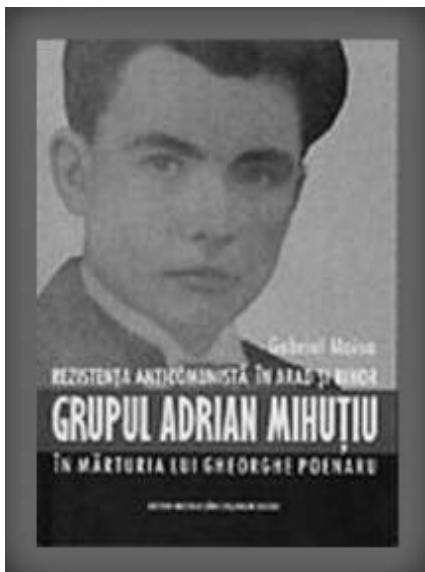
Mărturia profesorului Claudiu Usatiuc a apărut în anul 1944, pe când Ardealul era cedat, prin Dictatul de la Viena, sub forma unei broșuri, în Editura Mitropolitului Silvestru din Cernăuți.

MEMORIA DATELOR

- 28 noiembrie 1918. Consiliul Național al Bucovinei hotărăște unirea cu România.
- 28 iunie 1940. Armata sovietică ocupă Bucovina de nord și Basarabia.
- 7 februarie 1941. Peste 300 bucovineni care încercau să treacă granița în România sunt masacrați în satul Lunca.
- 1 aprilie 1941. Între 3000 și 5000 de români, care încercau să treacă granița în România, sunt masacrați la Fântâna Albă, locul Poiana Varnița.
- 13 iunie 1941. 13000 de familii de bucovineni sunt deportați în Siberia pentru că aveau rude în România.
- Vara anului 1944. Începe a doua ocupație sovietică a Bucovinei și Basarabiei.
- 1949-1951. Alte două mari valuri de deportare în Siberia. Aducere masivă de populație ucraineană în Bucovina de nord.

IN MEMORIAM

Un erou legionar - Adrian Miheuțiu

Județele Bihor și Arad au constituit unul din focarele cele mai puternice ale rezistenței anticomuniste din România. Zona muntoasă a celor două județe, favorabilă acțiunilor de partizani, a găzduit timp de aproape 10 ani un număr mare români dârji, organizați în grupuri mici dar foarte dinamice, susținute de populația rurală, foarte radicalizată împotriva regimului care le confiscase proprietățile și le înjosea demnitatea națională și creștină. Unul dintre liderii acestor grupuri de rezistență, om de mare caracter și veritabil erou a fost Adrian Miheuțiu, de la a cărui execuție se împlinesc 60 de ani.

Fiu de țăran din Măderat, jud. Arad, Adrian Miheuțiu a fost elev al liceului "Avram Iancu" din

Deva, iar în 1943 a fost felicitat de regele Mihai fiindcă obținuse la bacalaureat cea mai mare medie pe țară. În perioada liceului i-a meditat pe băieții lui Petru Groza. Și-a continuat studiile strălucite la Politehnică și era aproape de sfârșit când, în 1948, au început arestările.

Urmărit pentru apartenența la "Frățiile de Cruce", a reușit să scape de cei ce-l urmăreau și a luat drumul codrilor, devenind cu arma în mână, un redutabil partizan. A dat multă bătaie de cap organelor Securității fiind prins doar după 8 ani, la 17 noiembrie 1956.

El acționa în paralel cu grupurile de rezistență din Munții Semenicului și cu cei din Munții Apuseni, cu care se învecina. Sectorul lui de activitate era delimitat la vest de o linie ce mergea de la Șiria - Pâncota la Seleuș - Sicula Ineu, iar la est se continua prin depresiunea Zarand și Munții Codrului. Un sprijin de nădejde i-a fost țăranul Pavel Suci care avea o experiență militară consistentă de pe frontul de Răsărit, dar și a supraviețuirii în condiții de prizonierat sovietic. Au respins mai multe atacuri ale trupelor de Securitate, provocându-le pierderi și au intervenit de mai multe ori în favoarea țăranilor oropsiți ceea ce i-a conferit lui Adrian Miheuțiu o aură de legendă în zonă.

Organizația lui Adrian Miheuțiu avea oameni din diferite categorii sociale și culori politice. Cei care dominau erau însă legionarii și simpatizanții ai acestora. Grupul avea puncte de sprijin în mai multe localități de pe valea Crișului Alb precum Măderat, Mișca, Pâncota, Agrișul Mare, Iermata,

Moroda și Ineu ceea ce i-a prelungit existența în timp.

A fost prins în urma unei trădări în noiembrie 1956 fiind înconjurat de securiști și rănit, apoi au fost arestate alte 69 de persoane ce aveau legătura cu grupul său. Adrian Miheuțiu și Pavel Suci au fost condamnați la moarte și executați în toamna anului 1957 la Jilava.

Camaradul Gheorghe Poenaru (de la care provin majoritatea informațiilor prezentate aici) îl descrie pe colegul său de liceu Adrian Miheuțiu ca fiind "un băiat foarte inteligent, un luptător extraordinar pentru tot ce este drept, pentru tot ce este normal și adevărat. Avea un curaj, o voință, o putere de sacrificiu, o abnegație, o predispoziție permanentă de a-și da viața pentru binele neamului românesc dar și inteligența care determina admirația și chiar invidia multora. De la el am învățat multe lucruri și de folos în viață. Avea calmul și o mare putere de a îndura suferința, se străduia mereu să liniștească și să îndrume spiritele spre pace și bună înțelegere.

Am mai fost colegi o scurtă vreme la Școala de Ofițeri de la Craiova, apoi ne-am reîntâlnit la Politehnică din Timișoara, unde Adrian Miheuțiu a fost unul dintre promotorii grevei studentești din '46, ca reacție de solidaritate cu mișcarea studenților din Cluj. După fuga lui din '48, eu am fost arestat și anchetat de mai multe ori, fără însă a fi condamnat. Am încercat să-mi fac pierdută urma, mutându-mă la Inand, unde am predat matematica, m-am căsătorit și am avut un copil. Securitatea a continuat să mă terorizeze presupunând că țin legătura cu el, apoi în '56 am fost și eu arestat și îndelung anchetat pentru activitatea din "grupul Miheuțiu". Am fost condamnat la 20 de ani muncă silnică. Am fost închis la Timișoara, apoi Jilava și multă vreme la Aiud, de unde am fost eliberat în 1964."

Adrian Miheuțiu - prezent!

România și sfârșitul Europei (6)

Mihail Sturdza (1886-1980) a fost un diplomat de prestigiu, ministru de externe al României în perioada Statului Național-Legionar (1940 - 1941) și a Guvernului Național de la Viena (1944 -1945). Lucrarea sa "România și sfârșitul Europei" constituie un izvor documentar de excepție.

Inițiativa dizolvării prin fier și foc a Gărzii de Fier a fost luată de Leon Blum. Într-o vizită la Paris, unde fusese pentru a primi investitura acelor cercuri fără aprobarea căroră de la ocuparea Tronului de către Carol al doilea nu se putea obține nimic în viața noastră politică, Ion Duca, viitorul prim-ministru, făgăduise că una din primele sale măsuri, în cazul că i se va permite de a lua puterea, va fi scoaterea în afara legii a Gărzii de Fier. Duca însă și-a executat făgăduința cu întârziere și cu multe îndoieli. Șovăielile și neliniștea lui mi-au fost povestite de Mirosław Arczycievski, ministrul Poloniei la București și de Baronul Guillaume, ministrul Belgiei. Amândoi avuseseră o lungă conversație cu Primul Ministru, în zilele precedente omorării sale. "Nu-mi place ceea ce am fost silit să fac - a spus Duca - împotriva acestor tineri, împotriva Tineretului țării. Am grele presimțiri." Ambii miniștri străini l-au întrebat de ce luase atunci aceasta măsură atât de provocatoare. "Din cauza lui Titulescu! M-a amenințat cu demisia lui, dacă nu lichidăm Garda și cu prăbușirea întregii construcții de politică externă. Nu putem să rămânem fără aliați." (pag.76-77)

Evidențierea rolului malefic al lui Titulescu în politica internă și externă a României anilor '30 este foarte importantă, este de fapt cheia înțelegerii derapajului și prăbușirii definitive a României Mari, încheierea tragică a acestui moment fericit, dar foarte scurt, al istoriei naționale. Prin Titulescu se manifesta la noi puterea masoneriei internaționale ale cărei interese coincideau, cel puțin atunci, cu cele ale Uniunii Sovietice.

În ce-l privește pe Ion Duca, sau I. G. Duca (cum a rămas în istorie) este clar că el a fost un instrument al acestor cercuri de putere reprezentate de Titulescu. Dar nu un instrument inocent, el știa foarte bine ce face, chiar dacă a avut neliniști și ezitări. Frământările sufletești descrise mai sus pot fi sincere și dacă s-au concretizat într-un act de pocăință interioară, ele pot avea valoare în fața judecății lui Dumnezeu. La judecata istoriei poporului român rămân însă faptele de care se face vinovat I. G. Duca: două luni de teroare polițienească cu scopul fătis de a împiedica Mișcarea Legionară să participe la alegeri, deși întrunea toate condițiile legale (practic, democrația și statul de drept au fost desființate), 12.000 de arestări abuzive (de fapt, sechestrări de persoane în închisori și lagăre), maltratări și tor-

ION GHE. DUCA

turi. Intelectualii legionari au fost întemnițați la Jilava. Legionari uciși: Virgil Teodorescu (Constanța), Niță Constantin (Iași), Nicolae Bălăianu (Vlașca), Toader Toma și Gheorghe Bujgoli (Dobrogea), Fardea și Gheorghe Negrea (Severin) - fără ca făptașii să aibă vreo consecință penală. Cum era de așteptat, guvernul liberal a câștigat alegerile.

Familia - simbol și valoare supremă

Dr. VALERIU LUPU

„Dacă nu vom găsi un etalon valoric cu care să ierarhizăm prețuirea pe care o acordăm altora și nouă, lumea nu va putea face altceva decât să continue a se scufunda în haos”.

Grigore. T. Popa

Unul din etaloanele valorice ale umanității este, fără îndoială, familia. Din nefericire, în timpurile noastre familia a ajuns teren de dispută într-o societate în care iraționalul pare să câștige teren, prin profesarea unor aberații care nu rareori pot fi definite ca fiind contra naturii. Formulări de tipul; *„genul (feminin sau masculin n.n.) nu mai este un dat biologic, ci este un construct social, prin care ești genul în care te identifiți că ești, genul pe care ți-l asumi din punct de vedere social ca rol”*, par de-a dreptul halucinante pentru un om normal. Cum era și firesc, preluarea și dezvoltarea acestor aberații, nu puteau să nu stârnească reacții din partea majorității tăcute cărora li se asociază, ca de obicei în momente grele, Biserica noastră strămoșească și în general lumea creștină. Iată de ce o reluare a ceea ce este esențial în relația de cuplu și fundamental în definirea familiei se vădește mai necesară ca niciodată.

În evoluția societății omenesti familia a constituit din totdeauna structura în jurul căreia s-a format și s-a menținut cadrul dezvoltării sociale a neamului în particular și, într-un sens mai larg, a națiunilor și popoarelor. Definită ca microstructură socială bazată pe unirea voluntară a doi parteneri de sex opus, bărbat și femeie (unire care are la bază puternice resorturi biologice), prin modul cum se organizează (mai ales după apariția copiilor), familia va constitui modelul organizării sociale pentru simplul fapt că în sânul ei a apărut o ierarhizare și o distribuție foarte precisă a funcțiilor, aspecte ce se vor regăsi ulterior în modul de organizare și funcționare a structurilor societății.

Noțiunea de familie, în esența ei, indiferent dacă este după modelul *paterfamilias* sau *materfamilias*, depășește cu mult cadrul strict al coabitării dintre cei doi soți, ea presupunând automat și o împlinire în timp prin copiii care în mod obișnuit rezultă din această coabitare. Prin urmare, extensia familiei (mai ales prin apariția copiilor) va determina o serie de tipuri de relație care se creează în timp, astfel: pe linie directă, unde și legăturile biologice sunt și cele mai puternice, aceste relații se realizează prin copii, nepoți, strănepoți, ca și pe linie colaterală prin: frați, surori, unchi, mătuși, nepoți și veri de diferite grade.

Aceste legături, chiar dacă diminuează semnificativ, se extind spre cea de a treia categorie de rudenie, așa zisele rude prin încuscrire: soț – soție, socru – soacră, ginere – noră, cumnat – cumnată, cuscru – cuscră, tată vitreg – mamă vitregă. Se adaugă acestor trei categorii cea de a patra, așa zisele rude convenționale: nași, fini, cumetri, care largesc și extind cadrul familial. Iată cum perimetrul familial prin extensie capătă o dimensiune socială din ce în ce mai largă, ceea ce a făcut ca în primele etape ale dezvoltării societății umane să constituie nucleul organizării sociale prin formarea triburilor (neamurilor), ginților, și apoi națiunilor, toate având ca structură de bază familia.

Ceea ce dă valoare deosebită familiei, este faptul că este zona existențială în care se realizează continuitatea vieții. Într-adevăr familia este locul unde se derulează două evenimente cruciale pentru existența individului și a unei societăți date; *nașterea* – eveniment strict familial care sporește familia și; *moartea* – care o descompletează și care, de asemenea, este un eveniment strict familial. Societatea ia act de aceste evenimente și oferă cadrul necesar

desfășurării lor, dar ele rămân evenimente care se consumă în familie și aparțin doar familiei. Este și motivul pentru care familia a reprezentat de-a lungul vremurilor o entitate la granițele căreia până și legea se oprea.

Dar să vedem care sunt resorturile intime care fac din familie o adevărată redută prin prisma istoriei?

Aș recurge pentru început la definiția familiei din perspectiva biologică și social istorică. Așadar din acest punct de vedere familia s-ar putea defini ca o *microcomunitate umană întemeiată prin căsătorie, ce unește cei doi soți de sex opus (bărbat și femeie) și descendenții lor direcți, prin relații strânse de ordin biologic, economic, psihologic, spiritual și juridic*. Dacă primele patru (biologic, economic, psihologic și spiritual) sunt subordonate unor deziderate dincolo de rațiunea umană, ultimul aspect și anume cel juridic aparține socialului. De aici și atitudinea mereu schimbătoare din partea unor sisteme sociale, ideologii, doctrine, viziuni asupra viitorului, toate însă ca roade ale experiențelor sociologice de-a lungul timpului și ca efecte ale rațiunii umane care, cel puțin în privința abordării familiei din perspectivă socială, s-au dovedit defectuoase.

În acest context nu este de mirare că pentru anti-naționaliști sau internaționaliști (de regulă oameni fără patrie), globaliști, sau diverse asociații contra naturii, distrugerea familiei a fost și este o țintă, pentru că ei știu foarte bine că subminând familia, subminează temelia unei națiuni și că astfel pot distruge națiunea însăși.

Mai mult, politicile agresive de deznaționalizare și asimilare forțată practicate de marile imperii, mișcările culturale care însoțeau valurile migratoare (prezente și astăzi) cum ar fi: pansenismul, panslavismul, pangermanismul, comunizarea omenirii din secolul al XX-lea a cărei fațetă actuală este globalizarea sau mondializarea, au avut și au ca țintă subminarea familiei indiferent prin ce mijloace; directe sau indirecte, vizibile sau voalate, scopul fiind mereu același. Paradoxul timpurilor noastre constă în faptul că tocmai lumea civilizată, lovită astăzi de o adevărată criză demografică, este promotoarea acestor tendințe distructive prin încercarea de a redefini familia, cu alte cuvinte de a reinventa roata.

Promotorii acestor ”inovații” transmoderniste și transgenderiste fac abstracție de faptul că persistența familiei în timp rezultă tocmai din cele patru funcții esențiale ale familiei, care se constituie în deziderate imediate sau pe termen lung, atât în evoluția omului ca individ, cât și a speciei sale ca entitate. O simplă privire asupra acestora ne va lămurii pe deplin de ce familia a fost de-a lungul timpului o adevărată redută împotriva vicisitudinilor vremurilor și a cheazășie pentru supraviețuirea neamurilor.

Prima și cea mai importantă este *funcția de reproducere și perpetuare a speciei* în virtutea finalității pe care orice ființă viețuitoare, inclusiv specia umană, o are în destinul ei imanent. Oricât de emancipată ar fi o societate sau grup social, membrii acesteia nu se pot desprinde de această prioritate existențială situată dincolo de rațiune ce ține de destin și predestinație, iar negarea sau eludarea acestui adevăr fundamental ar duce implicit la anihilarea societății sau grupului social în cauză. Aici este locul să subliniem faptul că orice altă abordare a acestui adevăr fundamental, nu este decât un exercițiu intelectual generator de utopii existențiale, fără nici un suport în realitatea concretă. Însăși evoluția individuală se îndreaptă către acest deziderat existențial, ilustrat cum nu se poate mai bine, de pildă,

prin preocuparea adolescentului (vârsta maturării biologice) pentru realizarea sa în plan personal, vârstă la care existența, cariera și întemeierea unei familii devine o dominantă. Acest ultim aspect nu este în fapt decât o tendință naturală, firească și chiar imperativă, bazată pe puternice resorturi biologice, îndeosebi instinctuale, pentru că și omul, până la urmă, este tot o ființă viețuitoare.

Celelalte trei funcții ale familiei; *producerea și acumularea mijloacelor de existență* - necesare familiei pentru subzistență și dezvoltare, ceea ce face ca familia să aibă un grad de independență, perspectivă de emancipare, și ierarhizare în contextul social în care trăiește efectiv; *funcția de educație și transmitere a experienței din generație în generație* - în familie realizându-se primii pași în socializarea individului, controlul sfincterelor, însușirea limbii, tradiției și obiceiurilor, în sfârșit, armonizarea biologicului cu exigențele sociale odată cu dezvoltarea limbajului și comportamentului elementar (cei șapte ani de acasă) și, nu în ultimul rând; *protecția și solidaritatea de grup* - funcție care face din familie o structură socială solidă, în care resorturile biologice sunt extrem de puternice confirmând vechea zicală „sângele apă nu se face”.

Două aspecte esențiale se desprind din analiza celor patru funcții:

- *primul aspect ține de latura biologică*, care rămâne constantă de-a lungul istoriei umane și constă în procreerea și creșterea copiilor, deci a generației următoare. Orice tendință de subminare a familiei va afecta în primul rând latura biologică, deci rezerva demografică a unei națiuni. Concluzia este că o societate care nu concură la întemeierea și susținerea familiei, în înțelesul ei fundamental, se autocondamnă.

- *al doilea aspect ține de latura socială*, de regulă schimbătoare, care îmbracă caracterul modului de trai și stilului de viață corespunzător unei societăți date într-o epocă dată. Sigur că aici se subsumează principiile morale, religioase, sistemul educațional, tipul de economie și gradul de dezvoltare economică, cadrul jurisdicțional și nu în ultimul rând percepția individuală și publică cu privire la familie. Chiar dacă sub aspect social percepția familiei a suferit modificări în timp, determinate de gradul de cultură și civilizație, de progresul tehnico-științific și implicit de progresul economico-social, latura biologică a rămas aceeași de-a lungul timpului, ca o necesitate dincolo de rațiune.

Or, această finalitate biologică pe care o presupune actul căsătoriei, adică familia, are ca scop primordial nașterea și creșterea copiilor. Chiar dacă am rezuma semnificația familiei numai la atât, și tot am constata că ea atinge cotele maxime ale valorii, deoarece este modalitatea de a asigura vieții continuitatea și implicit transmiterea mesajului genetic generației viitoare, asigurându-se astfel perenitatea unui neam.

continuare în pag. 15

Flori de aur din Maramureș (40)

Sub acest generic oferim cititorilor întâmplări de viață din istoria recentă a Maramureșului ca dovezi eroice de credință și iubire creștină. (M. V.)

“Curând după venirea mea acasă, am întâlnit un fost bun prieten, Todor Ștefan, care era grefier la tri-

bunal, pe care-l știam deosebit de credincios. La insistențele mele de a-mi vorbi despre viața spirituală din oraș, mi-a spus că Biserica noastră Greco-Catolică, în care am fost botezați - a fost interzisă, tot în 1948, dar după arestarea mea. Știam și eu aceasta, doar am fost în închisoare cu mulți greco-catolici...

Mi-a mai spus că, pentru administrarea Sfintelor Taine, pentru nevoile noastre spirituale, ne putem adresa Bisericii Romano-Catolice, unde liturghia se oficiază în limba latină. Aceasta, desigur, nu fără anumite riscuri, deoarece autoritățile nu vedeau cu ochi buni frecventarea bisericii, în special a celei catolice.

Mi-a mai povestit cum, după apariția Decretului de desființare a Bisericii Greco-Catolice, credincioșii din anumite sate, printre care și Ieudul, erau în stare să facă mulți km pe jos până la cea mai apropiată

biserică romano-catolică. Ieud... locul unde a fost asasinat de Securitate bunul meu prieten Vasile Popșa...

Biserica Romano-Catolică avea un statut ceva mai aparte, în sensul că era tolerată. Se făcea, totuși, propagandă calomnioasă împotriva ei. Se insinua că, fiind supusă Romei, lua legătura cu Occidentul capitalist, că este cuib de spioni.

În închisoarea de aici, din Sighet, în care am fost și noi, tinerii din 1948, au fost aduși episcopii greco-catolici și o parte din cler, care nu au vrut să semneze actul samavolnic de lepădare de credință, ordonat de statul comunist. Unii dintre ei au sfințit aceste locuri prin moartea lor, fiind aruncați în gropi necunoscute la Cimitirul Săracilor de la marginea orașului: episcopii Frențiu, Suci, Chinezu... Acolo se odihnesc și alți luptători pentru credință și neam, morți în închisoare sau asinați în munți.

Întreaga Biserică creștină era persecutată. Am stat la Aiud și în alte închisori cu mulți preoți ortodocși, întemnițați pentru că nu s-au supus dispoziției de marxizare a credinței.”

(Aurel Vișovan, Dincoace de gratii)

Din temnițele memoriei: 29 august 1944 Deținuții politici legionari nu beneficiază de amnistia generală

La 24 august 1944, Ministrul Justiției în Guvernului Sănătescu, Lucrețiu Pătrășcanu, pusese pe masa Regelui Mihai decretul general de amnistie politică, militară și agrară nr.1624. Decretul era menit să-i scoată imediat din lagăre pe ilegalii comuniști - câteva sute. În vâltoarea evenimentelor, noii demnitari nu au realizat că decretul cu pricina permitea și eliberarea miilor de legionari arestați în timpul dictaturii antonesciene.

Așa ceva nu era de acceptat... astfel că 5 zile mai

târziu, la 29 august 1944 Lucrețiu Pătrășcanu emite circulara 1306 prin care specifică explicit faptul că decretul 1624/1944 nu se aplică legionarilor. Actul de la 23 august schimbă total situația României antonesciene, pe toate planurile. Un singur aspect rămâne neschimbat: ura, prigoana și exterminarea legionarilor...

Amăgindu-se și încercând să capete încrederea noului regim, niciunul dintre membrii guvernului Sănătescu nu protestează față de marea nedreptate

făcută legionarilor. Nici Iuliu Maniu, nici Generalul Aurel Aldea, nici Constantin Brătianu, nici Generalul Racoviță. Câțiva ani mai târziu aveau să le fie colegi de celulă și cătușă...

FUNDAȚIA GEORGE MANU

FAMILIA - SIMBOL ȘI VALOARE SUPREMĂ

Așadar, prin actul de întemeiere a familiei, căsătoria capătă valoare de simbol cu întreaga conotație spirituală, socială și biologică pe care o poartă. Și aceasta cu atât mai mult cu cât actul căsătoriei corespunde momentului de maturitate în evoluția ființei umane. În "Viața de om" (sintagmă care rezumă timpul biotic, cu alte cuvinte existența pământească a individului), maturitatea și căsătoria reprezintă apogeul tripticului existențial (copilăria, maturitatea și bătrânețea), în care se regăsește rostul biologic al fiecărei ființe umane pe parcursul existenței sale pământești. Pentru că, prin prisma familiei, acestui triptic i se suprapune un alt triptic, existențial de data aceasta; naștere - căsătorie - moarte, în care căsătoria, ca moment crucial în existența individului, devine pasul necesar pe care orice individ (bărbat sau femeie) îl face pentru a-și împlini destinul său și al speciei sale.

Nu este de mirare că de-a lungul istoriei familia ca instituție a fost aproape constant vexată și pusă în pericol de anumite doctrine și ideologii, mai ales acelea care-și propuneau crearea omului nou, fie ea : fascistă, nazistă, comunistă și astăzi globalistă. Mijloacele cele mai uzitate au fost agresiunea materială și în egală măsură subminarea morală prin tot felul de abordări prin care se pare că societatea de astăzi excelează. Este locul să subliniem **faptul că religia, îndeosebi creștinismul, a fost de la începuturile sale și rămâne și astăzi sprijinul cel mai solid și eficient pentru familie, pentru că a ridicat căsătoria la rang de taină (una din cele**

șapte taine ale ortodoxiei), cu un ritual și ceremonial cu adânci semnificații morale, spirituale și sociale. Pentru creștinism familia este binecuvântată de Dumnezeu, pentru că prin ea se păstrează și perpetuează harul și duhul de viață.

Nici Biserica Creștină nu a fost scutită de vexațiuni în misiunea ei de a încuraja și proteja familia. Procesul avea să înceapă odată cu Renașterea și Reforma (secolele al XV-lea și al XVI-lea) în spațiul Europei occidentale și avea să devină evident odată cu apariția societăților capitaliste și industriale, îndeosebi în secolele al XVII-lea și al XVIII-lea în același spațiu, ca apoi să se generalizeze.

Pe de altă parte este adevărat că reducerea dependenței vieții de familie față de economia domestică, posibilitățile incomparabil mai mari astăzi de a-și procura mijloacele de existență necesare familiei, participarea efectivă a femeii la viața economică și socială în spațiul extrafamilial, puternic influențate de mișcarea feministă și ideologiile liberale, au schimbat profund raporturile și distribuția sarcinilor în cadrul grupului domestic pe care îl formează familia.

Secularizarea și laicizarea statelor naționale începute în secolul al XIX-lea și finalizate în secolul al XX-lea, doctrinele liberale, mișcările feministe ca și "revoluția sexuală" după 1960, aveau să zdruncine semnificativ statutul social al familiei, dar și rolul bisericii în viața de familie, ajungându-se ca astăzi unirea celor doi parteneri să se transforme dintr-o relație contractuală într-o reuniune consensuală, în cadrul căreia partenerii pot fi și de același sex.

În pofida acestor tendințe și vexațiuni, familia tradițională, ca entitate socială consacrată istoric, rămâne un deziderat biologic și social pentru orice individ, comunitate sau grup social, indiferent de mărime sau grad de emancipare, pentru că în ea se regăsește și se împlinește. Prin urmare familia trebuie sprijinită prin toate mijloacele, afirmație motivată mai ales prin faptul că asigură armonia și echilibrul social și, chiar mai important, perspectiva demografică a respectivelor comunități și grupuri sociale. De asemenea, oferă cadrul ideal pentru socializarea ființei umane, a perpetuării tradiției și culturii specifice, în sfârșit contribuie decisiv la menținerea coeziunii etnice și naționale.

Față de aceste imperative existențiale ale ființei umane, ce pot reprezenta pretențiile mișcărilor de emancipare sexuală din zilele noastre mai mult decât o reeditare jalnică a Sodomei și Gomorei din textele biblice?

Ceea ce astăzi se dorește prin activitatea "Coaliției pentru Familie" și platforma ei de sprijin "Împreună" este tocmai menținerea familiei în cadrul definiției și statutului ei atestat și consacrat istoric, ca valoare fundamentală și imuabilă a umanității, în care generațiile care se succed să se regăsească în spiritul și tradiția creștină.

Prin votul nostru la referendum pentru familia tradițională, să ne alăturăm Bisericii noastre care din totdeauna a ocrotit și binecuvântat unirea dintre bărbat și femeie în spiritul moralei și dragostei creștine.

VALERIU LUPU – doctor în științe medicale

Toleranță

ION DUNCA

Este vremea deformărilor. Cuvintele au căpătat – nu știu cum –, alte semnificații decât cele pe care le știam și în care am crescut, sensul lor este strâmbat, desfigurat. Cum mijloacele de comunicare sunt nelimitate, vorbele strâmb se impun ca fiind normale, iar sensul lor devine corect, într-o lume incorectă, zidită astfel prin osârdia slujbașilor Satanei. Despre care „patron” se spune cu legitimă convingere că este **maimuța lui Dumnezeu**. Deoarece maimuța imită – în felul ei – ceea ce vede la oameni. Satana îl imită pe Dumnezeu, în felul lui –, adică **inversând** totul. Așa am ajuns, din neatenție, lene, prostie, sau toate la un loc, să luăm răul drept bine și invers. Ceea ce a fost în lungul mileniilor valoare, a devenit inversul ei. Doar pentru că **cineva** – nu se știe oficial cine – a decis cu de la sine putere, că valorile trecutului, verificate și răsverificate, sunt **depășite!** Depășite cum, de ce, în ce mod? Nu se explică, considerându-se că nu ar fi necesar, oamenii moderni înțeleg totul, fără explicații complicate și argumentări sofisticate, cei **ancorați** în mentalități străvechi, fiind cei care pun frână progresului. Care progres, nu se știe foarte exact cam ce reprezintă. Deoarece, cum am spus, sensul cuvintelor este deformat, strâmbat, desfigurat. (Ce progres este acela în care bolile psihice, stresul și desfrâul liber, umplu la refuz spitalele și alte instituții psihiatrice?)

Așa am ajuns la analiza – pretențios spus – a unui termen cheie a ceea ce ar explica – parțial – mizeria morală în care ne bălăcim cu voluptate și convingere că facem bine, făcând de fapt invers: **toleranță**. Care, conform DEX/75, pg.960, ar însemna îngăduință, permisiunea unei situații, a unui fapt – de regulă nepermis –, a trece cu vederea („las’ că merge și așa”) a admite, a suporta.

Mă întreb acum: ce-i pozitiv în permisiunile acestea? Fiind vorba de trecerea frauduloasă a frontierei dintre moral și imoral, sau și mai rău, amoral. Acolo se ajunge. S-a ajuns! În numele toleranței asistăm la spectacolul grotesc și legitimat al GAY-ilor, în care anormalul reclamă cu impertinență nelimitată, normalizarea **legală** – pe care o au, dar vor mai mult! Recent am văzut o asemenea făcătură penibilă, prezidată – onorific probabil – de doi prim-miniștri?! Ai unor țări civilizate! De aici încolo, nici nu mai contează. După cum nu contează – cel puțin aparent – cine sunt personalitățile din fruntea țărilor cu cea mai mare influență în guvernarea lumii. Deoarece însușirile lor de conducători sunt discutabile.

Un „savant” – nici asta nu se mai știe exact ce înseamnă – procește sfârșitul omenirii în următorii 100-500 de ani. Dacă mă gândesc la **Sodoma și cetățile din jur**, termenul este destul de larg, aceia parcă nu erau atât de spurcați la năravuri ca iluștrii contemporani. Chiar dacă nu ar fi vorba de un potop de foc și pucioasă, avem și aplicăm cu sârguință propriile metode sinucigașe. Refuzând, de exemplu, reducerea noxelor industriale, deoarece scade producția. Întrebarea elementară ar fi: pentru cine vor mai produce? Iar dacă oamenii vor fi fabricați în eprubetă, ai cui vor fi? Îi va lua statul ca să facă din ei roboți, numai buni pentru sclavia tehnicizată, care a și început?!?

Un deștept dintre aceia care știe totul și o demonstrează cu osârdie pe micul ecran – fără preopinienți –, afirmă de ceva vreme că „familia nu mai e la modă”. Argument imbatabil, după acest poli-

glot – zice d-lui – și umblat prin lume. („Ce a scos din voi Apusul?” ...) Eu mă întreb, cum vede acest „atoateștiutor” societatea fără familie? Ceea ce văd este că tineretul de acum este bulversat și fără orizont. Deși suntem la începutul modei fără familie, stresul, dezorientarea, dezordinea fără precedent a lumii în care mai trăim, ca și absența idealurilor pentru care merită să trăiești, să trudești și să lupți, face din oameni sclavi ai viciilor – altădată viguros combătute –, pierzându-și cu nonșalanță și bruma de libertate rămasă. Fiind sclavul unui unic viciu, ți-ai irosit întreaga libertate. Exact aceasta este ceea ce vor slujbașii Satanei, fiind metoda cea mai facilă prin care se urmărește înrobirea omenirii. Se cunosc bine efectele dependenței de droguri și consecințele fatale ale acesteia, dar în loc să se pună stavilă oricât de dură acestui flagel distructiv – prin comparație consumul alcoolului pare doar o biată glumă –, treptat și ușurel, pentru început, s-a ajuns la legalizarea drogurilor zise **ușoare** și vom ajunge să ne vedem confrății de ambele genuri – și acestea incerte –, „înțepându-se” pe unde-i apucă. Murind tot așa. Iar semenii trebuie ca, fiind la modă, să lase lucrurile în voia lor, deoarece și **toleranța**, fiind la modă... Păi nu? Dreptul la propriile „orientări” fiind inalienabil, riscăm să fim considerați demodați din cauza unor asemenea nimiciuri?

Nu-s necesari savanții-profeți de ocazie pentru a înțelege că nu-i nevoie nici de furtună de foc și pucioasă pentru a pedepsi, căci omenirea a evoluat suficient pentru a se sinucide. Cu mijloace proprii și costuri reduse, dacă se raportează la „efecte”. Iar dacă încerci să contracarezi cele de mai sus, riști să fii acuzat de intoleranță. Fărădelege care te exclude instantaneu din rândul lumii. **Care lume?** Lumea hoției legitimate de oficialități corupte? Lumea în care privim neputincioși cum țara e distrusă și jefuită conștient? Nu-i nevoie să fii profet sau savant pentru a prevedea rezultatul distrugerii pădurilor țării, căci în afara unor penibile miolăieli fals autocompătitoare, nu se face nimic pentru stoparea energetică a acestei uriașe fărădelegi, înainte de a fi prea târziu. Neisprăviții și nepricipuții ne conduc și ne fură de la obraz; iar, dacă cine știe cum, ajung prin pușcării, se vociferează cu intensitate maximă despre tratamentele barbare la care sunt supuși bieții hoțiihoate. O „doamnă” care a ținut cine știe cum un fel de cap de afiș prin televiziunile năroade care imbecilizează nația, a stat un timp la răcoare și „după” a scris – conform modei – o carte despre... etc. Când a ieșit, întrebată nedelicat cum de a luat în greutate, a răspuns cu candoare (să nu-i spun altcumva) cum că acolo nu a putut să țină dieta cerută pentru conservarea formelor. Au silit-o răii aceia să se îngrășe? Ce mizerie! Să nu-i osândești? Cu cât mai bine ar fi dus-o sub oblăduirea lui Albon, Borcea, Petric, Ficioru & Comp!!!

În treacăt spus: aveam 20 (douăzeci) de ani vârstă, patru ani de închisoare executată în urmă, 42 kg, săpam și încărcam în vagoane, în opt ore, peste 20 m.c. de pământ din albia mărețului Canal Dunăre-Marea Neagră. Fără nicio problemă legată de menținerea siluetei. În afară de acestea, pentru mine rămâne de neînțeles cum de sumele uriașe, furate din avutul obștesc – deci al nostru, al tuturor – indiferent prin ce metode, fraude, licitații trucate, contracte dubioase, lucrări neverificate și neexecutate, etc, **tot hoții sunt**, nu sunt recuperate. Merg flăcăii și fetele la **pârnaie**, acolo o duc boierește, mai scriu niște cărți – cultivați fiind grabă pe la „apelul de seară” – cărți necitite de nimeni, revin acasă cu un plus jenant de kilograme și cu sumele furate, bine păstrate în teșche-reaua proprie, după ce au executat cel mult o treime din fleacul de condamnare. Că așa-i uman! Nu avem dreptul să fim intoleranți, oameni suntem și supuși greșelii, nu-i așa? Nu avem dreptul să nu fim îngăduitori cu slăbiciunile semenilor, toți le avem și ne dorim îngăduință, înțelegere. Toleran-

ță. La asta se ajunge, vrând-nevrând. Minunat!

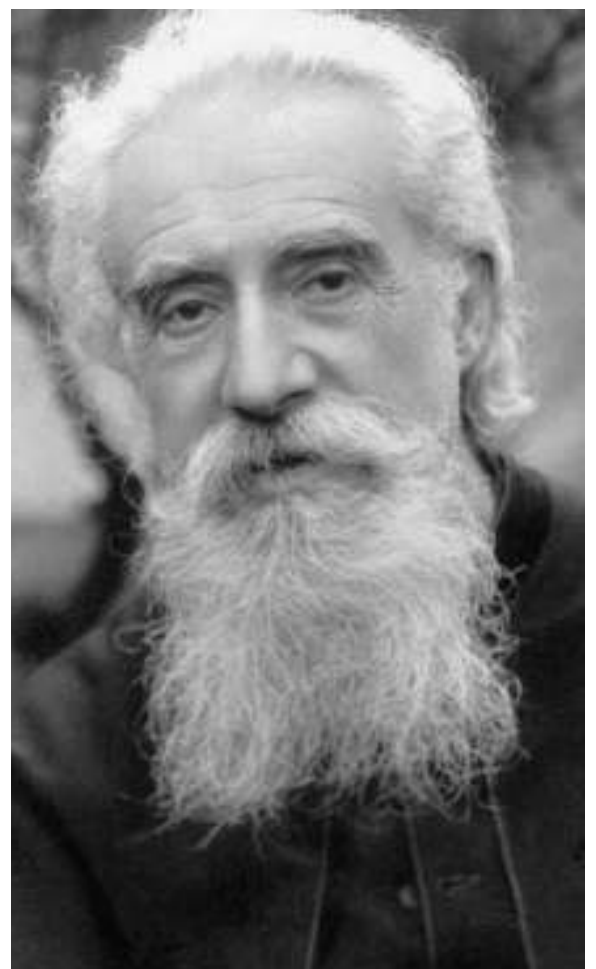
Iată: o femeie gravidă se aruncă în fața unui tren care circula cu 120 km/h, cu cele trei fiice ale ei. Moarte instantanee. Un tată își înjunghie fiul. Fii ce-șiucid părinții. Toate aceste orori în cursul câtorva zile. Rezultat firesc – oarecum – al toleranței nesăbuite, consecință a faptului că principiile elementare ale moralei sunt eludate. Așa că media aproximativă – realitatea putând fi mult mai gravă – de un milion/an avorturi, intră în „dreptul” femeii de a dispune de trupul ei, fără să se precizeze că nimeni nu are dreptul să dispună de o viață pe care nu a creat-o, ci a primit-o! Nu e acesta un holocaust oribil împotriva propriului corp și prin extensie, împotriva propriei națiuni? Doar pentru că apar accidental copii nedoriti? Îi ucidem – legal sau nu – înainte de a se naște. Din îngăduință față de slăbiciunile omeniești, trebuie să-i înțelegem și să-i salvăm pe făptași de incomoditățile iscate din obligația creșterii pruncilor. Ce dacă „salvarea” e obținută prin crimă? Căci **este crimă!** În numele și sub adăpostul toleranței, al minciunii sfruntate, care nici nu mai e considerată greșeală.

Despre un foarte înalt fost demnitar se spunea că minte cum respiră?! Ne lăsăm prostiți tot din toleranță? Același atoateștiutor de pe un canal oarecare, a afirmat în repetate și nesimțite rânduri că cei care cred (creștini) sunt de fapt niște bieți proști. Aș preciza că tot așa au fost și **Newton, Copernic, Pasteur, Malraux, Fleming, Einstein, Pascal**, alții, nenumărați, care au dat ceva omenirii, savanți adevărați, nu autoprocamați ca domnul (?) amintit. Cine-s proștii? După afirmația unui om adevărat al culturii mondiale: **„Nimeni nu este destul de inteligent, ca să-l poată convinge pe un prost că e prost!”** (La Fontaine).

Așa că detest zisa toleranță, ca paravan al prostiei, răutății și neputinței.

Înceind cu un citat din „**Fragmente postume**”, pg. 69, scris de un sfânt, martir și erou al neamului, **Vladimir Ghika (foto)**:

„Asemănătoare unei injurii, ceva care nu înseamnă nimic – dacă odinioară însemnase totuși ceva – toleranța, prin definiție, este o insultă adusă realității, precum și o depreciere adusă inteligenței. Departe de a fi o virtute, ea nu consfințește decât indiferența și neputința”.

Din Temnițele Memoriei:

CĂPITANUL

Petru C. Baci

Strălucitor, în pârg, e numai rod
Și-n fiecare rod înfipt-o stea
Anume de un înger voievod
Trimis din cer, sfințenie să-i dea.

Mireasma sa răzbea întreaga țară
Sub semnul vremii-nvăluită-n nori
Uitărilor ce ruga îngropară,
El izvora din zgură, aurori.

Dar un tiran, vicleană arătare
Robit de rang și-al trupului desfrâu
Înscrie țării crima cea mai mare
Curmând mireasma-i dulce ca un grâu.

I-a frânt tulpina, pângărit-a fructul
De groază puse lespede-n zadar
Căci nu putu acoperi mormântul
Mireasma lui și duhul lui Altar.

13 SEPTEMBRIE 2017 – 118 ANI DE LA NAȘTEREA CĂPITANULUI

Generații întregi de români au crescut în
scânteierea sabiei ridicate de tine întru
apărarea neamului și credinței românești. Au
crezut în tine și s-au jertfit cu bucurie în lupta
pe care ai început-o cu forțele întunericului.

Generația de azi stă fermă în același crez,
rostește în numele tău: PREZENT! și îți urează
dincolo de veacuri: să ne trăiești Căpitane!

Fundația Profesor George Manu

28 septembrie 1935

Ierarhii Visarion, Gurie, Vartolomeu despre Mișcarea Legionară

Î.P.S. Visarion Puiu, Episcopul Hotinului:

“Dorința mea expresă este de a transforma Eparhia într-un imens arsenal de construcții bisericesti prin munca Legionarilor.”

Î.P.S. Gurie Grosu, Mitropolitul Basarabiei:

“Impresionat adânc de organizația tinerilor legionari studenți, intelectuali și oameni de rând, pentru munca constructivă, pentru scăparea țării de criză și ajutorarea oamenilor nevoiași, binecuvântăm cu multă însuflețire această direcție îmbrățișată de ei și implor ajutorul lui Dumnezeu spre întărirea, lărgirea și mărirea organizației legionare, care are un caracter pur creștin.”

Î.P.S. Vartolomeu Stănescu, Episcopul Olteniei:

“O mână de tineri legionari lucrează benevol la restaurarea Arnotei lui Matei Basarab. Atâta zel și devoțiune m-au uimit. Trebuie în adevăr jertfe și stăruinți fără nume ca să ieșim din impasul vremii. La Arnota se face adevărată robie fizică pe care n-o poate răsplăti decât Dumnezeu. Dacă nu vom pune altoi moral în viața poporului zadarnică ne va fi orice muncă. Eu am văzut tinerii legionari care lucrează benevol la restaurarea Arnotei lui

Matei Basarab și s-au lipit de sufletul meu. Ca dânși sunt mulți. Să începem prin a clădi suflotește edificiul nației”.

Ziarul Cuvântul Argeșului, anul I, nr. 7-8, 28 septembrie 1935

Întâlnirea anuală a supraviețuitorilor “Lotului Vișovan”

La Sighetu Marmăției, ca în fiecare an în 29 august, a avut loc întâlnirea anuală a supraviețuitorilor “lotului Vișovan”, tinerii legionari din Maramureș arestați în 1948, elevi și studenți.

După participarea la liturghia celebrată pe celularul închisorii Sighet, în cadrul căreia a luat cuvântul domnul Ioan Ilban, președintele AFDP Maramureșul istoric, seniorii și urmașii lor au urcat în celula 74 (unde fuseseră “cazași” în iarna ‘48-’49) pentru un moment de rugăciune condus de părintele Marius Vișovan, urmat apoi de agapa fraternă găzduită generos de domnul Petru Codrea.

În ziua precedentă au avut loc momente de reculegere

și rugăciune la mormintele camarazilor din cimitirul municipal.

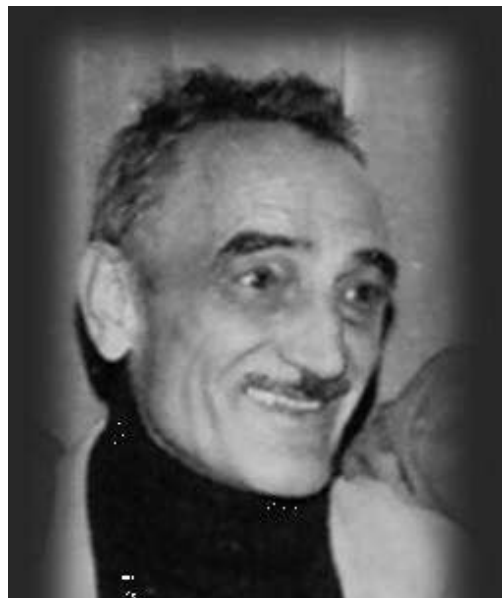
Alături de cei 3 membri ai “lotului Vișovan” - Ioan Ilban, Petru Codrea și Grigore Hotico, au mai fost prezenți foștii deținuți politici Vasile Măgurean (Baia Mare) și Melania Rîțiu (București). Din cauza decesului neașteptat al soției sale, domnul Nistor Man s-a întors de urgență la Târgu Mureș, după ce participase la prima parte a manifestărilor de la Sighet. Îl asigurăm și pe această cale de profunda noastră compasiune și solidaritate în această grea încercare.

Fundația Profesor George Manu

Aurel Obreja

Aurel s-a născut la 3 martie 1925, în Bicazul Ardelean (jud. Neamț), în familia muncitorilor Ion și Maria. A terminat școala primară în sat apoi, în 1940 devine elev al Liceului Industrial din Piatra Neamț. Vremurile erau grele, peste România căzuse ca un trăznet Diktatul care rupsese de țară și Bicazul Ardelean. Aurel, rămas fără sprijin material din partea părinților, care fuseseră nevoiți să se refugieze, beneficia doar de loc în cămin, iar masa trebuia să și-o procure. Era

toamna lui 1940 și România era Stat Național Legionar. Cineva îl trimite la Cantina Legionară. Aici constată cu uimire că toți elevii refugiați primesc masă gratuit și, mai mult decât atât, că la masă este servit de profesori și de elevii cei mai buni din oraș! Era năucit, neputând înțelege prea bine cum este posibil, dar hotărându-se să facă tot posibilul să intre și el în Mișcarea Legionară.

O comisie pentru susținerea elevilor refugiați ajunge la Liceul Industrial. Șefa comisiei era soția Generalului Coroamă care se interesa de fiecare copil în parte. Ajungând la Aurel, află că acesta își dorește cel mai mult să devină sculptor. Doamna Coroamă îl prezintă șefului legionar al județului – doctorul Silviu Crăciunaș. Aurel intră în FDC Piatra Neamț după rebeliunea Generalului Antonescu, decis să meargă pe drumul Legiunii cu dragoste de neam și Dumnezeu. Participă cu unitatea sa FDC la exerciții în munții din Neamț, se pregătește temeinic pentru a face onoare Frăției și rămâne în legătură cu doamna Coroamă, care îi protejează, ferindu-i de arestările masive poruncite de Mareșalul Antonescu.

Frontul ajunge în Moldova și Aurel Obreja se refugiază iar. În 1945 ajunge la București, după ce pierde orice legătură cu familia sa. Aici Generalul Coroamă îl sprijină și îl ajută să se întrețină. Intre timp, Aurel se lăsase de școală și visa să devină aviator... Un timp a trăit, agățându-se de acest vis. Un prieten și camarad, Enache Manea, îl duce într-o zi în vizită la profesorul Mircea Iorga care

preda la Liceul Polizu. Acesta, nimeni altul decât fiul lui Nicolae Iorga, îl convinge să revină la școală, facilitându-i admiterea la Polizu și să se ocupe de sculptură.

Se încadrează în FDC Polizu, unitatea "Nicadorii 78". Ajunge șeful FDC Polizu, recrutează membri noi din elementele cele mai curate și inteligente. Activează mai mult pe linie educativă. La scurtă vreme după arestările masive din mai 1948, Aurel avea să cadă și el în ghearele Siguranței, fiind arestat ca legionar. De menționat că profesorul Mircea Iorga s-a ridicat în apărarea elevului său, cerând eliberarea. A fost singurul profesor care i-a încheiat media școlară în vara anului 1948...

Arestat în 15 iunie 1948, judecat de Tribunalul Militar București, Aurel a fost condamnat la 15 ani temniță grea pentru "activitate subversivă în cadrul frățiilor de cruce". Execută integral condamnarea în temnițele Cluj, Târgșor, Gherla, Jilava, Poarta Albă, Văcărești, Aiud.

La Târgșor este considerat, alături de Virgil Maxim și alți 3 camarazi, drept "comandamentul legionar" al închisorii. Este mutat în lanțuri la Gherla unde intră în infernul reeducării. Rămâne vertical și respinge compromisul. În 1954 depune mărturie în procesul "reeducării".

Eliberat în 1963, se va dedica vocației sale: sculptura - pe care a avut timp să o deprindă și să o perfecționeze în temnițele comuniste.

"Sculptorul Patriarhiei", Aurel Obreja a condus atelierele de sculptură de la Plumbuita, Troițe, Cruci, iconostase... pasiunea și munca lui Aurel Obreja înfrumusețează numeroase biserici și mănăstiri din țară și străinătate. După mai mulți ani petrecuți în suferințe și pătămiri ale vârstei, Aurel Obreja s-a mutat în veșnicie la 17 septembrie 2017, fiind înmormântat în satul natal.

În veci pomenirea lui!

Aurel Obreja – PREZENT!

Valentin Cantor

Valentin s-a născut la 15 iunie 1928 în Târgu Mureș, în familia funcționarilor Alexandru și Aristia. Absolvent al Facultății de Chimie, va fi arestat de Securitate în 1952, judecat și condamnat de Tribunalul Militar București la 6 ani detenție pentru "uneltire împotriva orânduirii sociale". Arestat pentru ca s-a opus colectivizării și pentru că deținea "publicații interzise" (manifeste anticomuniste) va executa 3 ani și 4 luni din condamnare, fiind eliberat în 1955.

Detenția o execută, în mod neobișnuit, numai la Jilava, unde va sta un timp în celulă cu Monse-niorul Vladimir Ghyka.

După eliberare nu i se permite să lucreze ca inginer chimist, este în permanență urmărit de Securitate. Valentin Cantor hotărăște să fugă din țară, era anul 1965. Într-o noapte trece Dunărea spre Iugoslavia. Purta hainele înfășurate în jurul brâului, protejate într-un sac de plastic. Mai avea cu el actele de identitate, diplomele, un sfert de pâine și două ouă fierte... Astfel „înarmat” a trecut hotarul în lumea liberă. Din Iugoslavia, cu multe obstacole, peripeții, dar și cu ajutor de la Dumnezeu

merge în Italia și apoi în SUA unde se și stabilește.

Se căsătorește cu Elena - o armâncă aflată și ea într-un exil amar alături de familie. Intră imediat în legătură cu exilul anticomunist american și se înscrie în Mișcarea Legionară. Integrat în Garnizoana Legionară America, Valentin Cantor va activa la New York unde a deținut funcția de șef de cuib, apoi de Garnizoană, fiind apreciat de Comandantul Horia Sima. În scrisorile trimise lui Victor Corbuț, Comandantul are numai cuvinte de laudă la adresa lui Valentin, numindu-l în mai multe rânduri „tânărul Cantor”... Pentru meritele sale și pentru lupta continuă în rândurile Legiunii, a primit în exil funcția de comandant legionar.

Înzestrat cu reale calități jurnalistice, va semna articole zguduitoare în "Libertatea" sau "Drum", va participa la demonstrații, conferințe etc. Valentin Cantor va deveni președintele Societății „Avram Iancu” din New York, SUA.

După 1990 revine în țară. Continuă să activeze alături de Federația Română a Foștilor Deținuți Politici și Luptători Anticomuniști. Permanent preocupat de tineret, ne caută și ne adună în jurul său.

După o lungă și mântuitoare suferință, Valentin Cantor a trecut în veșnicie în 5 septembrie 2017, fiind înmormântat în Cimitirul Bellu Militar din București.

În veci pomenirea lui!

Valentin Cantor - PREZENT!

Gheorghe Poenaru

Gheorghe s-a născut la 22 august 1924, în comuna Arăneag, județul Arad, în familia Gheorghe și Lucreția Poenaru. A urmat Liceul Ortodox „Avram Iancu” din Brad, unde a luat contact cu Mișcarea Legionară, încadrându-se în unitatea FDC a liceului. Aici l-a întâlnit pe Adrian Mișuțiu, camaradul sub comanda căruia va deveni partizan anticomunist. După începerea războiului, Gheorghe Poenaru va urma Școala de Ofițeri de la Craiova. Lăsat la vatră după 1944 se va înscrie la Facultatea Politehnică din Timișoara. Se încadrează în Corpul Studentesc Legionar Timișoara în cadrul căruia va activa alături de colegul și camaradul Mișuțiu.

În 1946 izbucnește greva studențească din Cluj, colegii timișoreni declară grevă în semn de solidaritate. Mișuțiu intră în vizorul Siguranței, dar nu se iau măsuri împotriva lui. Situația se schimbă în primăvara lui 1948. Valul de arestări din 14/15 mai 1948 îi ocolesc pe Mișuțiu și Poenaru, dar Mișuțiu decide să își piardă urma. Poenaru îl ascunde un timp la gazda sa în Timișoara, apoi ia toate măsurile pentru a-l escorta în siguranță în satul natal Măderat/Arad. După 3 luni de liniște, șeful de post din comună îl anunță pe Mișuțiu că are ordin de arestare. Mișuțiu pornește într-o cursă a supraviețuirii... Se ascunde în diverse sate, sălașuri, munți.

Mișuțiu organizează cea mai puternică grupare de rezistență armată anticomunistă din Bihor și Arad. Gheorghe Poenaru este alături de el. Stabilizat în Ineu, căsătorit cu Floarea Coș care i-a dăruit un băiețel, Gheorghe Poenaru se va ocupa de recrutarea membrilor organizației și de organizarea

ședințelor conspirative. În anii 1948-1949 Poenaru a fost arestat de mai multe ori fiind suspectat de legături cu partizanii. Nu a fost însă judecat sau condamnat. Decide să își piardă și el urma, merge în Bihor la Tinca, unde va lucra ca desenator, apoi ca tehnician constructor în Salonta și în final va ajunge la Inand unde va preda matematică.

Cu Securitatea pe urme, grupul Mișuțiu reușește să supraviețuiască timp de 7 ani (1949 -1956). Numărul membrilor crește, fac rost de armament, muniție, sunt alimentați și susținuți de o largă rețea de sprijin care era controlată în mare măsură de Poenaru. El se îngrijește și de procurarea hainelor necesare anotimpului rece. Grupul are câteva ciocniri violente cu trupele de Securitate, încearcă și câteva acțiuni punitive la adresa reprezentanților locali ai comuniștilor, lansează apeluri la rezistență pentru populație și manifeste. În noiembrie 1956 grupul cade în urma unei trădări. Mișuțiu este arestat, după el încep să cadă rând pe rând partizanii și sprijinitorii. În total 69 de persoane vor fi arestate.

Gheorghe Poenaru este arestat la 8 decembrie 1956 fiind ridicat de autorități de la locuința sa din Inand și dus la Securitate în Salonta. A doua zi după arestare va fi trimis la Timișoara unde se va desfășura ancheta întregului lot fiind condusă personal de șeful Securității Timișoara. Judecat de Tribunalul Militar Cluj în Săptămâna Patimilor din 1957, în primul Lot Mișuțiu (format din 20 de persoane), va fi condamnat la 20 de ani muncă silnică pentru „crimă de uneltire”, Adrian Mișuțiu și Pavel Suciuc au primit condamnare la moarte fiind executați ulterior la Jilava. Pe fișa matricolă penală a lui

Gheorghe Poenaru stă însemnată clar apartenența sa politică: „legionar confirmat”... Urmează periurul carceral: Timișoara, Jilava, Arad, Aiud, Ostrov... se va elibera în 4 august 1964, odată cu decretul general de grațiere a foștilor deținuți politici.

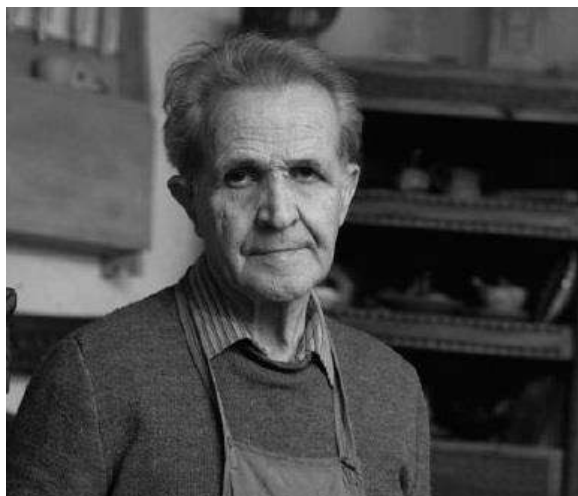
După 1990, deși cu sănătatea șubrezită și cu vederea afectată, se va afla din nou în prima linie de acțiune. Este alături de foștii deținuți politici în AFDPR, alături de tinerii de la Gazeta de Vest care începeau să descopere adevărul despre trecutul recent al țării noastre, martirizate de comunism. Poenaru va continua să mărturisească crezul, lupta și adevărul generației sale, informații concretizate în volumul „Rezistența anticomunistă în Arad și Bihor. Grupul Adrian Mișuțiu în mărturia lui Gheorghe Poenaru”, apărută în 2008 la Oradea.

După ani grei de suferință și pătămire fizică, cu sufletul de crin și conștiința împăcată, Gheorghe Poenaru a trecut la Domnul în 20 septembrie 2017, mergând să întărească rândurile Legiunii Cerești. În mormântarea a avut loc la Oradea, pe data de 22 septembrie 2017, în Cimitirul Municipal.

Drum de foc și biruință!

Gheorghe Poenaru – PREZENT!

Comemorări Brașov și Predeal

Au trecut doi ani de când nea' Nicu Purcărea a plecat spre ceruri senin și bucurios de marea întâlnire pe care a așteptat-o atâta timp... soția Eugenia alături de care a cunoscut împlinirea sufletească, profesorul Ion Faur care i-a deschis drumul către biruința legionară, toți camarazii din FDC, din temnițe și pătimitorii brașoveni îl așteptau în Ceruri, în frunte cu Căpitanul.

La căpătâiul Bădiei Nicolae Purcărea ne-am adunat cei care l-am iubit și am fost binecuvântați cu iubirea lui. Pomenirea lui nu este un prilej de tristețe, ci unul de bucurie pentru biruința lui și pentru că și după moarte continuă să ne adune în jurul său și să țină aprinse legăturile sufletești dintre camarazi.

Slujba de pomenire a avut loc sâmbătă, 23 septem-

brie 2017, la Biserica Sfânta Treime din Scheii Brașovului, apoi a continuat cu o împărtășire în duh la mormântul dăltuitorului de suflete. Cimitirul din Scheii ascunde în pânțele și alte trupuri de mărturisitori și sfinți: Traian Trifan, Nicolae Niculescu, Aurel Ursu - o candelă și o rugăciune a înflorit și la căpătâiul lor. Pentru toți s-a intonat Cântecul Legionarului Căzut.

La îndemnul dragului nostru camarad și părinte Petru Starcovici ne-am mânăat pașii Pe Tocile... Poarta care altădată ne-o deschidea cu atâta dragoste nea' Nicu, a rămas închisă. Geamurile la care ciocăneam înainte de a bate în poartă erau și ele cenușii și zăvorâte. Dar Nicolae Purcărea era alături de noi...

Duminică 24 septembrie 2017... Predealul, locul sfânt în care odihnește elita legionară interbelică asasinată de odiosul rege Carol al II-lea... Ne-am adunat și anul acesta cu emoție și dragoste pentru cei ce ne sunt modele și înaintași și de care suntem legați în vesnicie de același crez. După Sfânta Liturghie săvârșită la Biserica Mănăstirii Sfântul Nicolae Predeal a avut loc slujba parastasului, oficiată de Ieromonah Teofil Șerban și de Preot Lucian Vitan. Părintele Lucian a adresat câteva cuvinte de învățătură celor prezenți, amintind că ne aflăm cu toții deasupra sfintelor moaște ale legionarilor asasinați de urgență carlistă.

Alexandru Costache a dat apoi glas apelului morților... peste 250 de legionari s-au întors între noi, cei care am răspuns alături de ei și în numele lor PREZENT! Cântecul Legionarului Căzut a răsunat

împreună cu pădurea care străjuiește Monumentul Legionar de la Predeal. Prinoasele au fost pregătite, ca în fiecare an, cu mare dragoste de familia Starcovici, care își plânge la Predeal doi unchi... frații Victor și Florin Gărcineanu. A fost o zi binecuvântată în care am avut alături oameni dragi și de nădejde. Mulțumim tuturor celor care au fost prezenți! Mulțumim Camarazii!

pagină realizată de CEZARINA CONDURACHE

Alături de camarazii noștri spanioli! ¡Arriba Manolo! ¡Arriba camaradas!

În mijlocul haosului politic din Spania acestor zile, în care ne aflăm pe ultima linie dreaptă a loviturii de stat organizată de guvernul regional al Cataluniei (La Generalitat), sprijinită de toată extrema stângă - criminală în cea mai mare parte a ei - și încurajată de dreapta politică spaniolă - lașă, coruptă și deci incapabilă de a aplica legea, pentru a răspunde cu fermitate acestei răzvrățiri menite să fractureze statul de drept, venea la finalul săptămânii trecute, pentru grupul de patrioți condamnați în Cazul Blanquer, înștiințarea de a se prezenta în ziua de 27.09.2017 la Audiencia Provincial din Madrid, unde li se va notifica intrarea în închisoare.

Această ridicolă încercare a justiției de a da un exemplu de duritate acolo unde nu există delict, vine pe fondul consumării unor adevărate acte de rebeliune împotriva autorităților statului. Ne referim la referendumul ilegal pentru autodeterminarea regiunii Catalunja, ai cărui organizatori se fac vinovați de instigarea sectorului separatist al populației catalane, de a-i împiedica pe funcționarii din Guardia Civil însărcinați de către Ministerul de Interne să descopere și să confişte buletine de vot și urne, să sigileze posibilele secții de votare și să-i aresteze pe responsabili acestei lovituri de stat.

Cazul cel mai demn de menționat este al celor 18 Guardias Civiles (echivalentul spaniol al Jandarmeriei) asediați timp de o noapte în Casa Cuartel din Manresa. De precizat că în interiorul casei se aflau și familii care locuiesc în respectiva clădire, între ei femei și copii.

Odată asediați, celor din Guardias Civiles li s-au distrus mașinile de serviciu, iar armamentul și echipamentul pe care au fost nevoiți să îl lase în urmă refugiindu-se, le-a fost furat. La această dată, la mai bine de o săptămână după la cele întâmplate, nu există vreo știre care să confirme identificarea și reținerea cuiva pentru aceste fapte de agresiune îndreptate către cei ce reprezintă autoritatea în statul spaniol.

Cei 14 patrioți spanioli au fost condamnați la detenție pentru că în urmă cu patru ani au întrerupt un act separatist care avea loc într-o librărie din capitala Spaniei. Este vorba de două minute în care au intervenit într-un act public (culmea este că unul dintre cei reținuți se aflase în sală de la începutul acestuia) în cadrul căruia au strigat „No nos engaña, Cataluña es España” (Nu ne păcăliți, Catalonia înseamnă Spania) și „Catalanidad es Españidad” (a fi catalan înseamnă a fi spaniol), fără ca cineva dintre participanți să fie agresat.

Toți au fost reținuți în seara aceleiași zile, din ordinul expres al ministrului de interne, putând constata cum datele fiecăruia se aflau în fișierele poliției, fără ca vreunul să fi avut antecedente penale. În acel act separatist se promovează referendumul pentru autodeterminarea regiunii Catalunja, ce avea să se desfășoare anul următor, la data de 9 nov. 2014.

Toate formațiunile politice s-au unit pentru a-i condamna pe cei 14 naționaliști și toate mediile corect-politice și-au unit vocile pentru a-i încrimina, fără să se țină cont de prezumția de nevinovăție sau de dreptul la onoare.

Dacă în urma procesului, Tribunalul Provincial Madrid i-a condamnat la pedepse între 9 și 11 luni, plus amenzi, patru ani mai târziu, la insistențele Guvernului catalan, Tribunalul Suprem găsește de cuviință să aplice agravantul „ură ideologică”, mărinind pedepsele la 4 ani închisoare pentru fiecare. Aceiași 4 ani la care, cu puțin timp în urmă, le-au fost reduse pedepsele anarhiștilor care au încercat să arunce în aer Catedrala din Zaragoza...

Adresându-se celor care i-au însoțit la Audiencia Provincial din Madrid, miercuri 27.09.2017, Manuel Andrino, șeful național al Falangei Spaniole și unul din cei patru falangiști condamnați, spunea: „Acțiunea de la Blanquer este doar una din cele la care trebuie să se aștepte hoardele separatiste când atentează la integritatea noastră teritorială. Închisorile lor nu ne vor putea reține. Spania este deasupra acestor vicisitudini și mult deasupra cliiei care se află în fruntea guvernului Națiunii.”

CĂLIN GABOR

Fundația Profesor George Manu

* în imagine: alături de Călin Gabor, camaradul nostru Manuel Andrino Lobo, liderul Falangei Spaniole, care va merge săptămâna viitoare în temniță, alături de ceilalți 13 condamnați în procesul Blanquer.

¡Arriba Manolo!

¡Arriba camaradas!

Nuestras oraciones están con todos ustedes!

- Redacția își păstrează distanța față de conținutul articolelor; responsabilitatea revine exclusiv autorilor.

**LA UNIDAD DE ESPAÑA
NI SE VOTA, NI SE NEGOCIA**

PERMANENTE

ISSN 1453 - 9551

Editor: Fundația Culturală „PROFESOR GEORGE MANU”

Str. Australului nr. 12, Bl. 3, Sc. C, Ap. 32,

024073, Sector 2; București

e-mail: fgmanu@gmail.com

Internet: <http://www.fgmanu.ro>

tel. 021-252-20-41; 0746 548 305

REDACTOR SEF:

BOGDAN MUNTEANU

REDACTORI:

PR. MARIUS VIȘOVAN CIPRIAN VOICILĂ CEZARINA CONDURACHE

CORRESPONDENȚI STRĂINĂTATE:

CĂLIN GABOR NICOLAE OPRESCU ANDREI POPESCU

DANIELA MILITARU - TEHNOREDACTOR

ADMINISTRAȚIE - DIFUZARE:

MILITARU CARMEN DANIELA O.P. 37 Ghiseul 2 - 14, 024280 București

RELATII CU PUBLICUL LA SEDIUL FUNDAȚIEI:

LUNI, MARTI, MIERCURI, JOI, VINERI: 10-14

FUNDAȚIA „PROFESOR GEORGE MANU”

1994-2017

PREȘEDINȚI:

† NICOLAE GOGA, 1994-1995

† MIRCEA NICOLAU, 1995-2011

† NICOLAE ROȘCA, 2011-2013

GHEORGHE GHEORGHIU,

2013-2015

ACTUALA CONDUCERE:

PREȘEDINTE ONORIFIC:

ELISABETA IONESCU

CONSILIERI ONORIFICI:

GHEORGHE GHEORGHIU

VASILE AFILIE

PREȘEDINTE:

CEZARINA CONDURACHE